

Dziennik Urzędowy Unii Europejskiej

L 103

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 57

5 kwietnia 2014

Spis treści

I Akty ustawodawcze

ROZPORZĄDZENIA

- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 331/2014 z dnia 11 marca 2014 r. ustanawiające program wymiany, pomocy i szkoleń w dziedzinie ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020”) i uchylające decyzje Rady 2001/923/WE, 2001/924/WE, 2006/75/WE, 2006/76/WE, 2006/849/WE oraz 2006/850/WE 1
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 332/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie pewnych procedur dotyczących stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony 10
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 333/2014 z dnia 11 marca 2014 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 443/2009 w celu określenia warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO₂ z nowych samochodów osobowych przewidzianego na 2020 r. 15
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 334/2014 z dnia 11 marca 2014 r. zmieniające rozporządzenie (UE) nr 528/2012 w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych w odniesieniu do niektórych warunków dostępu do rynku ⁽¹⁾ 22
- ★ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 335/2014 z dnia 11 marca 2014 r. w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych 33

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

I

(Akty ustawodawcze)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 331/2014

z dnia 11 marca 2014 r.

ustanawiające program wymiany, pomocy i szkoleń w dziedzinie ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles 2020”) i uchylające decyzje Rady 2001/923/WE, 2001/924/WE, 2006/75/WE, 2006/76/WE, 2006/849/WE oraz 2006/850/WE

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 133,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego ⁽¹⁾,stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Unia i państwa członkowskie postawiły sobie za cel ustanowienie środków niezbędnych do używania euro jako jednej waluty. Środki te obejmują ochronę euro przed fałszowaniem i związanymi z tym nadużyciami finansowymi, wzmacniając tym samym efektywność gospodarki unijnej i zapewniając stabilność finansów publicznych.
- (2) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 ⁽³⁾ przewiduje wymianę informacji, współpracę i wzajemną pomoc, ustanawiając tym samym zharmonizowane ramy ochrony euro. Skutki tego rozporządzenia zostały rozszerzone rozporządzeniem Rady (WE) nr 1339/2001 ⁽⁴⁾ na te państwa członkowskie, które nie przyjęły euro jako swojej jednej waluty, tak aby zapewnić równoważny poziom ochrony euro w całej Unii.
- (3) Działania mające na celu propagowanie wymiany informacji i personelu, pomoc techniczną i naukową oraz specjalistyczne szkolenia w znaczącym stopniu przyczyniają się do ochrony jednej waluty Unii przed fałszowaniem i związanymi z tym nadużyciami finansowymi, a w związku z tym do osiągnięcia wysokiego i równoważnego poziomu ochrony w całej Unii, wykazując jednocześnie zdolność Unii do zwalczania poważnej przestępczości zorganizowanej.
- (4) Program ochrony euro przed fałszowaniem (program Perykles) przyczynia się do zwiększania świadomości wśród obywateli Unii, zwiększając ochronę euro, zwłaszcza poprzez nieustanne upowszechnianie wyników działań wspieranych w ramach tego programu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 137 z 12.5.2012, s. 7.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 grudnia 2013 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 marca 2014 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1338/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. ustanawiające środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 6).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1339/2001 z dnia 28 czerwca 2001 r. rozszerzające działanie rozporządzenia (WE) nr 1338/2001 ustanawiającego środki niezbędne dla ochrony euro przed fałszowaniem na państwa członkowskie, które nie przyjęły euro jako swojej jednej waluty (Dz.U. L 181 z 4.7.2001, s. 11).

- (5) Dotychczasowe wsparcie takich działań, poprzez decyzje Rady 2001/923/WE⁽¹⁾ oraz 2001/924/WE⁽²⁾, które zostały następnie zmienione i rozszerzone decyzjami Rady 2006/75/WE⁽³⁾, 2006/76/WE⁽⁴⁾, 2006/849/WE⁽⁵⁾ oraz 2006/850/WE⁽⁶⁾, umożliwiło intensyfikację działań Unii i państw członkowskich w dziedzinie ochrony euro przed fałszowaniem. Cele programu Perykles zarówno dla okresu 2002–2006, jak i 2007–2013 zostały z powodzeniem osiągnięte.
- (6) W swojej ocenie wpływu dokonanej w 2011 r., określającej, czy program Perykles należy kontynuować, Komisja doszła do wniosku, że program Perykles powinien zostać przedłużony, a jego cele i metodologia ulepszone.
- (7) W ocenie wpływu zawarto radę, aby kontynuować i dalej rozwijać działania na poziomie Unii i państw członkowskich w dziedzinie ochrony euro przed fałszowaniem, uwzględniając nowe wyzwania w kontekście ograniczeń budżetowych. W ramach nowego programu Perykles 2020 wnioski przedstawiane przez uczestniczące państwa członkowskie mogą obejmować uczestników z państw trzecich, jeśli ich uczestnictwo jest ważne dla ochrony euro.
- (8) Należy zapewnić spójność i komplementarność programu Perykles 2020 z innymi stosownymi programami i działaniami. W związku z tym, w celu realizacji programu Perykles 2020, Komisja powinna, w ramach komitetu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1338/2001, przeprowadzić z głównymi zaangażowanymi stronami (w szczególności z właściwymi organami krajowymi wyznaczonymi przez państwa członkowskie, z Europejskim Bankiem Centralnym i z Europolem) wszystkie niezbędne konsultacje w odniesieniu do oceny potrzeb w zakresie ochrony euro, a zwłaszcza w odniesieniu do wymiany, pomocy i szkoleń.
- (9) Program Perykles 2020 powinien być realizowany w pełnej zgodności z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012⁽⁷⁾. Zgodnie z tym rozporządzeniem jedynym celem dotacji nie może być zakup sprzętu. Dotacja ma na celu finansowe wsparcie działania mającego przyczynić się do osiągnięcia celu polityki Unii.
- (10) Znaczenie euro jako światowej waluty wymaga odpowiedniego poziomu ochrony na poziomie międzynarodowym, który można osiągnąć poprzez udostępnianie środków finansowych na zakup sprzętu, który ma zostać wykorzystany przez agencje z państw trzecich do wykrywania fałszerstwa euro.
- (11) Ocena programu Perykles dokonana wraz z zainteresowanymi stronami wykazuje wartość dodaną tego programu w postaci wysokiego poziomu współpracy między państwami członkowskimi i z państwami trzecimi, jak również komplementarność z działaniami podejmowanymi na poziomie krajowym, co prowadzi do wzrostu skuteczności. Oczekuje się, że kontynuacja programu Perykles na poziomie Unii przyczyni się w znacznym stopniu do utrzymania i podniesienia wysokiego poziomu ochrony euro, a także intensyfikacji współpracy transgranicznej, wymiany i pomocy. Równocześnie dzięki kolektywnej organizacji działań i zbiorowym zamówieniom osiągnięte zostaną ogólne oszczędności w stosunku do potencjalnych indywidualnych inicjatyw krajowych.
- (12) Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie niezależne sprawozdanie ze śródkresowej oceny realizacji programu Perykles 2020 oraz ostateczne sprawozdanie z oceny dotyczące osiągnięcia jego celów.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2001/923/WE z dnia 17 grudnia 2001 r. ustanawiająca program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 339 z 21.12.2001, s. 50).

⁽²⁾ Decyzja Rady 2001/924/WE z dnia 17 grudnia 2001 r. rozszerzająca skutki decyzji ustanawiającej wymianę, pomoc i programy szkoleniowe w zakresie ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) na państwa członkowskie, które nie przyjęły euro jako jednej waluty (Dz.U. L 339 z 21.12.2001, s. 55).

⁽³⁾ Decyzja Rady 2006/75/WE z dnia 30 stycznia 2006 r. zmieniająca i rozszerzająca decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 36 z 8.2.2006, s. 40).

⁽⁴⁾ Decyzja Rady 2006/76/WE z dnia 30 stycznia 2006 r. rozszerzająca stosowanie decyzji 2006/75/WE zmieniającej i rozszerzającej decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) na nieuczestniczące państwa członkowskie (Dz.U. L 36 z 8.2.2006, s. 42).

⁽⁵⁾ Decyzja Rady 2006/849/WE z dnia 20 listopada 2006 r. zmieniająca i rozszerzająca decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 330 z 28.11.2006, s. 28).

⁽⁶⁾ Decyzja Rady 2006/850/WE z dnia 20 listopada 2006 r. rozszerzająca na nieuczestniczące państwa członkowskie stosowanie decyzji 2006/849/WE zmieniającej i rozszerzającej decyzję 2001/923/WE ustanawiającą program wymiany, pomocy i szkoleń dla ochrony euro przed fałszowaniem (program „Perykles”) (Dz.U. L 330 z 28.11.2006, s. 30).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

- (13) Niniejsze rozporządzenie jest zgodne z zasadami wartości dodanej i proporcjonalności. Program Perykles 2020 powinien ułatwiać współpracę między państwami członkowskimi oraz między Komisją a państwami członkowskimi w celu ochrony euro przed fałszowaniem, nie naruszając przy tym kompetencji państw członkowskich i pozwalając na bardziej skuteczne wykorzystanie zasobów niż byłoby to możliwe na poziomie krajowym. Działanie na poziomie Unii jest konieczne i uzasadnione, ponieważ wyraźnie pomaga państwom członkowskim w zbiorowej ochronie euro i zachęca do wykorzystania wspólnych struktur Unii do zacieśnienia współpracy i intensyfikacji wymiany informacji między właściwymi organami.
- (14) Program Perykles 2020 powinien trwać siedem lat, tak aby jego czas trwania był dostosowany do czasu trwania wieloletnich ram finansowych określonego w rozporządzeniu Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 ⁽¹⁾.
- (15) W celu zapewnienia jednolitych warunków realizacji programu Perykles 2020 należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Komisja powinna przyjąć roczne programy prac określające priorytety, podział budżetu oraz kryteria oceny stosowane w przypadku udzielania dotacji na działania. Komisja powinna prowadzić dyskusje na temat stosowania niniejszego rozporządzenia z państwami członkowskimi w ramach komitetu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1338/2001. Wyjątkowe i należyte uzasadnione przypadki, w których zwiększenie współfinansowania jest niezbędne, aby zapewnić państwom członkowskim większą elastyczność finansową przy realizacji i finansowaniu projektów ochrony i zabezpieczenia euro w zadowalający sposób, powinny być częścią rocznego programu prac.
- (16) W niniejszym rozporządzeniu określono pulę środków finansowych na cały okres trwania programu Perykles 2020, która ma stanowić główną kwotę odniesienia w rozumieniu pkt 17 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 2 grudnia 2013 r. między Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾, na potrzeby Parlamentu Europejskiego i Rady podczas rocznej procedury budżetowej.
- (17) W celu określenia stopnia elastyczności w przydziale środków finansowych, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do zmian orientacyjnego przydziału tych środków finansowych. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (18) Należy chronić interesy finansowe Unii Europejskiej poprzez odpowiednie środki w całym cyklu wydatkowania, w tym zapobiegania nieprawidłowościom, wykrywania i analizy nieprawidłowości, odzyskiwania środków straconych, nienależnie wypłaconych lub nieodpowiednio wykorzystanych oraz, w stosownych przypadkach, nakładania sankcji administracyjnych i finansowych.
- (19) Decyzje 2001/923/WE, 2001/924/WE, 2006/75/WE, 2006/76/WE, 2006/849/WE i 2006/850/WE powinny zostać uchylone. Należy zapewnić środki przejściowe w celu wypełnienia zobowiązań finansowych w odniesieniu do działań prowadzonych na podstawie tych decyzji.
- (20) Należy zapewnić płynne i nieprzerwane przejście pomiędzy programami Perykles i Perykles 2020 oraz dostosować okres trwania programu Perykles 2020 do rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1311/2013. Program Perykles 2020 powinien być zatem stosowany od dnia 1 stycznia 2014 r.,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot

Niniejszym ustanawia się wieloletni program działania na rzecz wspierania działań w dziedzinie ochrony i zabezpieczania euro przed fałszowaniem i związanymi z tym nadużyciami finansowymi „Perykles 2020” (zwany dalej „programem”) na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE, Euratom) nr 1311/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. ustanawiające wieloletnie ramy finansowe na lata 2014–2020 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 884).

⁽²⁾ Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1.

Artykuł 2

Wartość dodana

Program aktywnie zachęca i przyczynia się do zacieśnienia współpracy ponadnarodowej na rzecz ochrony euro w Unii, jak i poza nią, a także współpracy między partnerami handlowymi Unii, oraz zwraca uwagę na państwa członkowskie lub państwa trzecie, w których odnotowuje się najwyższy wskaźnik fałszerstw euro, jak wskazują stosowne sprawozdania sporządzone przez właściwe organy. Taka współpraca powinna przyczyniać się do zwiększenia skuteczności ochrony euro dzięki wymianie najlepszych praktyk, wspólnym normom i wspólnym specjalistycznym szkoleniom.

Artykuł 3

Cel ogólny

Celem ogólnym programu jest zapobieganie fałszowaniu i związanymi z tym nadużyciami finansowymi oraz zwalczanie tych zjawisk, a tym samym zwiększanie konkurencyjności unijnej gospodarki oraz gwarantowanie stabilności finansów publicznych.

Artykuł 4

Cel szczegółowy

Celem szczegółowym programu jest ochrona banknotów i monet euro przed fałszowaniem i związanymi z tym nadużyciami finansowymi poprzez wspieranie i uzupełnianie środków podejmowanych przez państwa członkowskie oraz udzielanie pomocy właściwym organom krajowym i unijnym w ich staraniach na rzecz rozwijania ścisłej i regularnej współpracy pomiędzy nimi i z Komisją, a także wymiany najlepszych praktyk, obejmującej w stosownych przypadkach państwa trzecie i organizacje międzynarodowe.

Wyznacznikiem osiągnięcia tego celu jest między innymi skuteczność działań organów finansowych, technicznych, organów ścigania i organów sądowych, o której świadczy liczba wykrytych przypadków fałszerstwa, zlikwidowanych nielegalnych wytwórni, aresztowanych osób i nałożonych sankcji.

Artykuł 5

Organy kwalifikujące się do otrzymania finansowania

Organami kwalifikującymi się do otrzymania finansowania w ramach programu są właściwe organy krajowe zdefiniowane w art. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 1338/2001.

Artykuł 6

Udział w programie

1. Uczestniczącymi państwami są państwa członkowskie, które przyjęły euro jako swoją jedną walutę.
2. Wnioski przedstawiane przez państwa członkowskie, o których mowa w ust. 1, mogą obejmować uczestników z państw trzecich, jeśli jest to ważne dla realizacji celów ogólnego i szczegółowego, przewidzianych odpowiednio w art. 3 i 4.

Artykuł 7

Grupy docelowe i wspólne działania

1. Program zakłada udział następujących grup docelowych:
 - a) pracowników organów zajmujących się wykrywaniem i zwalczaniem fałszerstw, w szczególności sił policyjnych i organów administracji finansowej, w zależności od zakresu ich funkcji na poziomie krajowym;
 - b) pracowników zajmujących się analityką;
 - c) przedstawicieli krajowych banków centralnych, mennic, banków komercyjnych i innych pośredników finansowych, w szczególności w zakresie obowiązków instytucji finansowych;
 - d) funkcjonariuszy wymiaru sprawiedliwości, wyspecjalizowanych w tej dziedzinie prawników i sędziów;
 - e) wszelkich innych grup zainteresowanych specjalistów, takich jak izby handlowe i przemysłowe lub porównywalne struktury mogące zapewnić dostęp do małych i średnich przedsiębiorstw, detalistów i przedsiębiorstw transportu wartości pieniężnych.

2. Działania w ramach programu mogą być organizowane wspólnie przez Komisję i innych partnerów posiadających odpowiednią wiedzę fachową, takich jak:

- a) krajowe banki centralne oraz Europejski Bank Centralny (EBC);
- b) krajowe centra analiz (KCA) i krajowe centra analiz monet (KCAM);
- c) Europejskie Centrum Techniczne i Naukowe (ECTN) i mennice;
- d) Europol, Eurojust i Interpol;
- e) krajowe biura centralne ds. zwalczania fałszowania przewidziane w art. 12 Konwencji międzynarodowej o zwalczaniu fałszowania pieniędzy podpisanej w Genewie dnia 20 kwietnia 1929 r. ⁽¹⁾ oraz inne organy specjalizujące się w zapobieganiu, wykrywaniu i egzekwowaniu prawa w związku z fałszerstwami;
- f) zainteresowane podmioty wyspecjalizowane w dziedzinie technologii powielania i certyfikacji, drukowania i grawerowania;
- g) podmioty inne niż te, o których mowa w lit. a)–f), oferujące szczególną wiedzę fachową, w tym, w stosownych przypadkach, takie podmioty z państw trzecich, a w szczególności z państw przystępujących i kandydujących do przystąpienia; oraz
- h) podmioty prywatne, które zdobyły wiedzę techniczną oraz wykazały się jej posiadaniem, a także zespoły, które specjalizują się w wykrywaniu fałszywych banknotów i monet.

Artykuł 8

Działania kwalifikowalne

1. Program uwzględnia ponadnarodowe i wielodyscyplinarne aspekty zwalczania fałszowania i propaguje najlepsze praktyki dostosowane do specyfiki krajowej poszczególnych państw członkowskich.

2. Na warunkach określonych w rocznych programach prac, o których mowa w art. 11, w ramach programu zapewnia się wsparcie finansowe następujących działań:

- a) wymiana i upowszechnianie informacji, w szczególności w ramach organizowanych warsztatów, spotkań i seminariów, w tym szkoleń, ukierunkowane staże i wymianę pracowników właściwych organów krajowych oraz inne podobne działania. Wymiana informacji będzie ukierunkowana między innymi na:
 - metodologie monitorowania i analizy ekonomicznych i finansowych skutków fałszerstw,
 - funkcjonowanie baz danych i systemów wczesnego ostrzegania,
 - wykorzystywanie narzędzi wykrywających wspomaganych komputerowo,
 - metody dochodzeniowe i śledcze,
 - pomoc naukową, w szczególności naukowe bazy danych oraz śledzenie/monitorowanie rozwoju technologii,
 - ochronę euro poza Unią,
 - działania badawcze,
 - dostarczanie specjalistycznej wiedzy operacyjnej;
- b) wsparcie techniczne, naukowe i operacyjne, które okaże się niezbędne do celów programu, obejmujące w szczególności:
 - wszelkie odpowiednie środki, które zapewniają pomoce dydaktyczne na poziomie unijnym, takie jak informator o prawodawstwie Unii, biuletyny informacyjne, podręczniki praktyczne, glosariusze i leksykony, bazy danych, szczególnie w zakresie pomocy naukowej lub śledzenia technologii, lub systemy wspomagania komputerowego, takie jak oprogramowanie,
 - stosowne badania o wymiarze wielodyscyplinarnym i ponadnarodowym,
 - opracowywanie instrumentów i metod wsparcia technicznego, ułatwiających wykrywanie na poziomie unijnym,
 - wsparcie finansowe na rzecz współpracy w zakresie operacji, w których uczestniczą co najmniej dwa państwa, gdy wsparcie takie nie jest dostępne w ramach innych programów instytucji i organów europejskich;

⁽¹⁾ Seria Traktatów Ligi Narodów nr 2623 (1931), s. 372.

- c) dotacje na sfinansowanie zakupu sprzętu wykorzystywanego przez wyspecjalizowane organy ds. zwalczania fałszowania do celów ochrony euro przed fałszowaniem zgodnie z art. 10 ust. 3.

ROZDZIAŁ II

RAMY FINANSOWE

Artykuł 9

Pula środków finansowych

1. Pula środków finansowych na realizację programu na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r. wynosi 7 344 000 EUR (w cenach bieżących).
2. Pulę środków finansowych w ramach programu przydziela się na działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 ust. 2 zgodnie z orientacyjnym przydziałem środków określonym w załączniku.

Komisja nie może stosować odstępstw od tego orientacyjnego przydziału środków finansowych o więcej niż 10 %. Jeśli przekroczenie tego progu okaże się niezbędne, Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 14 w celu zmiany orientacyjnego przydziału środków finansowych określonego w załączniku.

3. Roczne środki zatwierdzane są przez Parlament Europejski i Radę w granicach wieloletnich ram finansowych.

Artykuł 10

Rodzaje wsparcia finansowego i współfinansowanie

1. Komisja realizuje program zgodnie z rozporządzeniem (UE, Euratom) nr 966/2012.
2. Wsparcie finansowe w ramach programu na działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 ust. 2 przyjmuje postać:
 - a) dotacji; lub
 - b) zamówień publicznych.
3. Zakup sprzętu nie może być jedynym przedmiotem umowy o udzielenie dotacji.
4. Poziom współfinansowania w przypadku dotacji udzielanych w ramach programu nie może przekraczać 75 % kosztów kwalifikowalnych. W wyjątkowych i należycie uzasadnionych przypadkach, określonych w programach prac, o których mowa w art. 11, poziom współfinansowania nie może przekraczać 90 % kosztów kwalifikowalnych.
5. W przypadku gdy działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 ust. 2 są organizowane przez Komisję i EBC, Eurojust, Europol lub Interpol, wynikające z nich wydatki są dzielone między nimi. W każdym przypadku każdy z nich ponosi koszty podróży i zakwaterowania swoich własnych zaproszonych prelegentów.

Artykuł 11

Roczne programy prac

W celu realizacji programu Komisja przyjmuje roczne programy prac.

Każdy roczny program prac realizuje cele ogólny i szczegółowy przewidziane odpowiednio w art. 3 i 4, określając:

- a) działania, które mają zostać podjęte zgodnie z takimi celami ogólnym i szczegółowym, w tym orientacyjny przydział środków finansowych oraz metodę realizacji;
- b) w odniesieniu do dotacji: istotne kryteria kwalifikacji oraz maksymalny możliwy wskaźnik współfinansowania.

Środki finansowe przydzielone na działania komunikacyjne w ramach programu służą także komunikacji instytucjonalnej dotyczącej priorytetów politycznych Unii, w zakresie, w jakim są one powiązane z celem ogólnym programu ustanowionym w art. 3.

Artykuł 12

Ochrona interesów finansowych Unii

1. Komisja podejmuje odpowiednie środki zapewniające, w trakcie realizacji działań finansowanych na podstawie niniejszego rozporządzenia, ochronę interesów finansowych Unii poprzez stosowanie środków zapobiegających nadużyciom finansowym, korupcji i wszelkim innym nielegalnym działaniom poprzez skuteczne kontrole oraz, w razie wykrycia nieprawidłowości, poprzez odzyskiwanie kwot nienależnie wypłaconych, a także, w stosownych przypadkach, poprzez skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające sankcje administracyjne i finansowe.
2. Komisja lub jej przedstawiciele oraz Trybunał Obrachunkowy są uprawnieni do audytu, na podstawie dokumentów oraz na miejscu, wszystkich beneficjentów dotacji, wykonawców i podwykonawców, którzy otrzymali unijne środki finansowe w ramach programu.
3. Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) może prowadzić dochodzenia, w tym kontrole i inspekcje na miejscu, zgodnie z przepisami i procedurami określonymi w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 ⁽¹⁾ oraz rozporządzeniu Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 ⁽²⁾, w celu ustalenia, czy miały miejsce nadużycie finansowe, korupcja lub jakiegokolwiek inne nielegalne działanie naruszające interesy finansowe Unii, w związku z umową o udzielenie dotacji, decyzją o udzieleniu dotacji lub umową w sprawie zamówienia finansowaną w ramach programu.
4. Bez uszczerbku dla ust. 1, 2 i 3, w umowach o współpracy z państwami trzecimi i organizacjami międzynarodowymi, zamówieniach, umowach o udzielenie dotacji i decyzjach o udzieleniu dotacji wynikających z wykonania niniejszego rozporządzenia zamieszcza się przepisy wyraźnie upoważniające Komisję, Trybunał Obrachunkowy i OLAF do prowadzenia takich audytów i dochodzeń zgodnie z ich odpowiednimi uprawnieniami.

ROZDZIAŁ III

MONITOROWANIE, OCENA I UPRAWNIENIA PRZEKAZANE

Artykuł 13

Monitorowanie i ocena

1. Program jest realizowany przez Komisję we współpracy z państwami członkowskimi, w drodze przeprowadzanych regularnie konsultacji na różnych etapach realizacji programu, w ramach komitetu, o którym mowa w rozporządzeniu (WE) nr 1338/2001, z uwzględnieniem stosownych środków podejmowanych przez inne właściwe organy, w szczególności EBC i Europol.
2. Komisja dąży do zapewnienia spójności i komplementarności programu z innymi stosownymi programami i działaniami na poziomie Unii.
3. Komisja co roku dostarcza Parlamentowi Europejskiemu i Radzie informacje o wynikach programu. Informacje te dotyczą również spójności i komplementarności z innymi stosownymi programami i działaniami na poziomie Unii. Komisja stale upowszechnia wyniki działań wspieranych w ramach programu. Wszystkie państwa uczestniczące oraz inni beneficjenci dostarczają Komisji wszystkie niezbędne dane i informacje, pozwalające na monitorowanie i ocenę programu.
4. Ocenę programu przeprowadza Komisja. Do dnia 31 grudnia 2017 r. Komisja przedkłada niezależne sprawozdanie z oceny śródkresowej na temat realizacji celów wszystkich środków (pod względem wyników i skutków), skutecznego i gospodarnego wykorzystania zasobów oraz wartości dodanej dla Unii. Sprawozdanie z oceny jest przygotowywane w celu podjęcia decyzji o przedłużeniu, zmianie lub zawieszeniu środków. W ocenie uwzględnia się ponadto kwestie uproszczenia, wewnętrznej i zewnętrznej spójności, dalszego znaczenia wszystkich celów, a także wkładu środków w realizację unijnych priorytetów w zakresie inteligentnego i zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu. Uwzględnia się także wyniki oceny długoterminowych skutków poprzednich środków.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczania Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. L 248 z 18.9.2013, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (Euratom, WE) nr 2185/96 z dnia 11 listopada 1996 r. w sprawie kontroli na miejscu oraz inspekcji przeprowadzanych przez Komisję w celu ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich przed nadużyciami finansowymi i innymi nieprawidłowościami (Dz.U. L 292 z 15.11.1996, s. 2).

5. Długoterminowe skutki i zrównoważony charakter efektów programu są również oceniane pod kątem podjęcia decyzji o ewentualnym wznowieniu, zmianie lub zawieszeniu któregośkolwiek kolejnego programu.

6. Ponadto do dnia 31 grudnia 2021 r. Komisja przedstawia Parlamentowi Europejskiemu i Radzie końcowe sprawozdanie z oceny na temat osiągnięcia celów programu.

Artykuł 14

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 9, powierza się Komisji na okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 9, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 9 wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub gdy przed upływem tego terminu zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

ROZDZIAŁ IV

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 15

Uchylenie

Decyzje 2001/923/WE, 2001/924/WE, 2006/75/WE, 2006/76/WE, 2006/849/WE oraz 2006/850/WE tracą moc.

Jednakże zobowiązania finansowe dotyczące działań realizowanych na podstawie tych decyzji nadal podlegają przepisom tych decyzji, do czasu wypełnienia tych zobowiązań.

Artykuł 16

Wejście w życie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane w państwach członkowskich zgodnie z Traktatami.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Orientacyjny przydział środków na działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 ust. 2

W ramach puli środków finansowych na program, określonej w art. 9, co najmniej 90 % budżetu przeznacza się na następujące działania kwalifikowalne wymienione w art. 8 ust. 2:

- rozpowszechnianie i wymianę informacji,
 - wsparcie techniczne, naukowe i operacyjne,
 - dotacje na sfinansowanie zakupu sprzętu wykorzystywanego przez wyspecjalizowane organy ds. zwalczania fałszowania.
-

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 332/2014**z dnia 11 marca 2014 r.****w sprawie pewnych procedur dotyczących stosowania Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 207,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony (zwany dalej „układem o stabilizacji i stowarzyszeniu”) został podpisany dnia 29 kwietnia 2008 r. i zawarty dnia 22 lipca 2013 r. ⁽²⁾. Układ ten wszedł w życie w dniu 1 września 2013 r.
- (2) Należy ustanowić zasady dotyczące wdrażania pewnych postanowień układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, jak również procedury przyjmowania szczegółowych zasad dotyczących wdrażania.
- (3) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrażania układu o stabilizacji i stowarzyszeniu należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 ⁽³⁾. Ponieważ akty wykonawcze stanowią część wspólnej polityki handlowej, w celu ich przyjęcia należy co do zasady stosować procedurę sprawdzającą. W przypadku gdy w układzie o stabilizacji i stowarzyszeniu przewidziano – w wyjątkowych i poważnych okolicznościach – możliwość niezwłocznego stosowania środków niezbędnych do zaradzenia sytuacji, Komisja powinna natychmiast przyjąć takie akty wykonawcze. Komisja powinna przyjąć akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie, jeżeli w uzasadnionych przypadkach związanych ze środkami dotyczącymi produktów rolnych i produktów rybołówstwa jest to uzasadnione szczególnie pilną potrzebą.
- (4) Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu stanowi, że pewne produkty rolne i produkty rybołówstwa pochodzące z Serbii mogą być przywożone do Unii po obniżonych stawkach celnych w granicach określonych kontyngentów taryfowych. Konieczne jest zatem ustanowienie przepisów regulujących zarządzanie tymi kontyngentami taryfowymi i ich przegląd w celu umożliwienia ich dokładnej oceny.
- (5) W przypadku konieczności wprowadzenia środków ochrony handlu należy je przyjąć zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 260/2009 ⁽⁴⁾, rozporządzeniem Rady (WE) nr 1225/2009 ⁽⁵⁾ lub, w zależności od przypadku, z rozporządzeniem Rady (WE) nr 597/2009 ⁽⁶⁾.
- (6) W przypadku gdy państwo członkowskie przekazuje Komisji informacje o ewentualnych przypadkach nadużyć finansowych lub braku współpracy administracyjnej, powinny mieć zastosowanie odpowiednie przepisy Unii, w szczególności rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 ⁽⁷⁾.
- (7) Niniejsze rozporządzenie zawiera środki wykonawcze dotyczące układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, a zatem powinno być stosowane od daty wejścia w życie tego układu.

⁽¹⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 października 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i stanowisko Rady w pierwszym czytaniu z dnia 28 stycznia 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym). Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 11 marca 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym).

⁽²⁾ Decyzja Rady i Komisji 2013/490/UE, Euratom z dnia 22 lipca 2013 r. w sprawie zawarcia Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony (Dz.U. L 278 z 18.10.2013, s. 14). Układ został opublikowany łącznie z tą decyzją w Dz.U. L 278 z 18.10.2013, s. 16.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 260/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnych reguł przywozu (Dz.U. L 84 z 31.3.2009, s. 1).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1225/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 51).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 597/2009 z dnia 11 czerwca 2009 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz.U. L 188 z 18.7.2009, s. 93).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 515/97 z dnia 13 marca 1997 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi państw członkowskich i współpracy między państwami członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania przepisów prawa celnego i rolnego (Dz.U. L 82 z 22.3.1997, s. 1).

- (8) Z chwilą wejścia w życie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu układ ten zastąpił Umowę przejściową dotyczącą handlu i kwestii związanych z handlem między Wspólnotą Europejską, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony ⁽¹⁾ (zwaną dalej „umową przejściową”), która weszła w życie w dniu 1 lutego 2010 r. i która przewidywała wcześniejsze wejście w życie postanowień układu o stabilizacji i stowarzyszeniu dotyczących handlu i kwestii związanych z handlem. W celu zapewnienia skutecznego stosowania kontyngentów taryfowych przyznanych na mocy umowy przejściowej i układu o stabilizacji i stowarzyszeniu oraz zarządzania nimi, a także w celu zapewnienia pewności prawa i równego traktowania w odniesieniu do pobierania cła, niektóre przepisy niniejszego rozporządzenia powinny mieć zastosowanie od daty wejścia w życie umowy przejściowej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Przedmiot

1. Niniejsze rozporządzenie określa zasady i procedury dotyczące przyjęcia szczegółowych zasad wdrażania pewnych postanowień Układu o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Serbii, z drugiej strony (zwanym dalej „układem o stabilizacji i stowarzyszeniu”).
2. Wszystkie odniesienia do postanowień układu o stabilizacji i stowarzyszeniu w niniejszym rozporządzeniu odczytuje się, gdy ma to zastosowanie, jako odniesienia do odpowiednich postanowień umowy przejściowej.

Artykuł 2

Koncesje na ryby i produkty rybołówstwa

Komisja przyjmuje szczegółowe zasady wdrażania art. 14 umowy przejściowej oraz art. 29 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu dotyczące kontyngentów taryfowych na przywóz ryb i produktów rybołówstwa w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 3

Obniżenie stawek celnych

1. Z zastrzeżeniem ust. 2, preferencyjne stawki celne zaokrągla się w dół, do pierwszego miejsca po przecinku.
2. Za preferencyjną stawkę uznaje się pełne zwolnienie z cła, w przypadku gdy preferencyjna stawka celna obliczona zgodnie z ust. 1 przyjmuje jedną z poniższych wartości:
 - a) 1 % lub mniej w przypadku opłat celnych naliczanych *ad valorem*;
 - b) 1 EUR lub mniej w przypadku konkretnej kwoty cła specyficznego.

Artykuł 4

Dostosowania techniczne

Komisja przyjmuje zmiany i dostosowania techniczne przepisów przyjętych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, konieczne w związku ze zmianą kodów nomenklatury scalonej i podpodziałów TARIC lub wynikające z zawarcia między Unią a Republiką Serbii nowych lub zmienionych umów, protokołów, wymiany listów lub innych aktów w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 3.

Artykuł 5

Ogólna klauzula ochronna

Bez uszczerbku dla art. 7, w przypadku potrzeby zastosowania środka, o którym mowa w art. 41 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, Komisja przyjmuje ten środek w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, o ile art. 41 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu nie przewiduje inaczej.

Artykuł 6

Klauzula niedoboru

Bez uszczerbku dla art. 7, w przypadku potrzeby zastosowania środka, o którym mowa w art. 42 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, Komisja przyjmuje ten środek w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 28 z 30.1.2010, s. 1.

Artykuł 7

Wyjątkowe i poważne okoliczności

W przypadku wystąpienia wyjątkowych i poważnych okoliczności w rozumieniu art. 41 ust. 5 lit. b) i art. 42 ust. 4 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu Komisja może podjąć środki mające natychmiastowe zastosowanie przewidziane w art. 41 i 42 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 13 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 8

Klauzula ochronna dotycząca produktów rolnych i produktów rybołówstwa

1. Niezależnie od procedur przewidzianych w art. 5 i 6 niniejszego rozporządzenia, w przypadku gdy w odniesieniu do produktów rolnych i produktów rybołówstwa Unia musi zastosować środek, jak przewidziano w art. 32 ust. 2 lub art. 41 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, Komisja podejmuje decyzję w sprawie koniecznych środków na wniosek państwa członkowskiego lub z własnej inicjatywy, po zastosowaniu, w stosowanych przypadkach, procedury przekazania sprawy przewidzianej w art. 41 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu. Środki te przyjmowane są przez Komisję w drodze aktów wykonawczych. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 3 niniejszego rozporządzenia.

W przypadku należycie uzasadnionej szczególnie pilnej potrzeby, łącznie z przypadkiem, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, Komisja przyjmuje akty wykonawcze mające natychmiastowe zastosowanie zgodnie z procedurą, o której mowa w art. 13 ust. 4 niniejszego rozporządzenia.

2. W przypadku gdy Komisja otrzyma wniosek, o którym mowa w ust. 1, od państwa członkowskiego, podejmuje stosowną decyzję w terminie:

- a) trzech dni roboczych od dnia otrzymania wniosku, w przypadku gdy nie ma zastosowania procedura przekazania przewidziana w art. 41 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu; lub
- b) w terminie trzech dni roboczych od upływu trzydziestodniowego terminu, o którym mowa w art. 41 ust. 5 lit. a) układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, w przypadku gdy ma zastosowanie procedura przekazania sprawy przewidziana w art. 41 tego układu.

Artykuł 9

Nadzór

Do celów wdrażania art. 32 ust. 2 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu ustanawia się unijny nadzór przywozu towarów wymienionych w załączniku V protokołu 3 do tego układu. Zastosowanie ma procedura określona w art. 308d rozporządzenia Komisji (EWG) nr 2454/93 ⁽¹⁾.

Artykuł 10

Dumping i dotacje

W przypadku praktyk, które mogą spowodować zastosowanie przez Unię środków, o których mowa w art. 40 ust. 2 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, decyzję w sprawie wprowadzenia środków antydumpingowych lub wyrównawczych przyjmuje się zgodnie z przepisami ustanowionymi odpowiednio w rozporządzeniu (WE) nr 1225/2009 i rozporządzeniu (WE) nr 597/2009.

Artykuł 11

Konkurencja

1. W przypadku praktyk, które Komisja uznaje za niezgodne z art. 73 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, po zbadaniu sprawy z własnej inicjatywy lub na wniosek państwa członkowskiego podejmuje ona decyzję o zastosowaniu odpowiedniego środka przewidzianego w art. 73 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu.

Środki przewidziane w art. 73 ust. 10 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu są przyjmowane w przypadkach dotyczących pomocy zgodnie z procedurami ustanowionymi w rozporządzeniu (WE) nr 597/2009.

2. W przypadku praktyk, które mogą prowadzić do zastosowania przez Republikę Serbii wobec Unii środków na podstawie art. 73 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu, Komisja po zbadaniu sprawy podejmuje decyzję, czy taka praktyka jest zgodna z zasadami określonymi w układzie o stabilizacji i stowarzyszeniu. W razie konieczności Komisja podejmuje odpowiednie decyzje na podstawie kryteriów wynikających ze stosowania art. 101, 102 i 107 Traktatu

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy kodeks celny (Dz.U. L 253 z 11.10.1993, s. 1).

*Artykuł 12***Nadużycia finansowe lub brak współpracy administracyjnej**

1. W przypadku gdy na podstawie informacji dostarczonych przez państwo członkowskie lub z własnej inicjatywy Komisja stwierdza, że warunki określone w art. 46 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu zostały spełnione, podejmuje bezzwłocznie następujące działania:

a) informuje o tym Parlament Europejski i Radę; oraz

b) powiadamia o swoich ustaleniach Komitet Stabilizacji i Stowarzyszenia, przekazując równocześnie obiektywne informacje stanowiące podstawę tych ustaleń, a także rozpoczyna konsultacje w ramach Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia.

2. Wszystkie zawiadomienia na mocy art. 46 ust. 5 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu są publikowane przez Komisję w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

3. Komisja może zdecydować, w drodze aktów wykonawczych przyjmowanych zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 13 ust. 3 niniejszego rozporządzenia, o tymczasowym zawieszeniu zastosowanego preferencyjnego traktowania produktów, zgodnie z art. 46 ust. 4 układu o stabilizacji i stowarzyszeniu.

*Artykuł 13***Procedura komitetowa**

1. Do celów art. 2, 4 i 12 niniejszego rozporządzenia Komisję wspomaga Komitet Kodeksu Celnego ustanowiony na mocy art. 184 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 ⁽¹⁾. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

2. Do celów art. 5–8 niniejszego rozporządzenia Komisję wspomaga komitet ustanowiony na mocy art. 4 rozporządzenia Rady (WE) nr 260/2009. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

4. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 8 ust. 1–4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011 w związku z jego art. 5.

*Artykuł 14***Powiadamianie**

Komisja, działając w imieniu Unii, odpowiada za powiadamianie odpowiednio Rady Stabilizacji i Stowarzyszenia oraz Komitetu Stabilizacji i Stowarzyszenia zgodnie z wymogami określonymi w układzie o stabilizacji i stowarzyszeniu.

*Artykuł 15***Wejście w życie**

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 450/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiające wspólnotowy kodeks celny (zmodernizowany kodeks celny) (Dz.U. L 145 z 4.6.2008, s. 1).

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 września 2013 r. Art. 2, 3 i 4 stosuje się jednak od dnia 1 lutego 2010 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 333/2014**z dnia 11 marca 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (WE) nr 443/2009 w celu określenia warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO₂ z nowych samochodów osobowych przewidzianego na 2020 r.**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 192 ust. 1,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z art. 13 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 ⁽³⁾ Komisja ma dokonać przeglądu warunków osiągnięcia w opłacalny sposób, do roku 2020, docelowego poziomu 95 g CO₂/km, w tym wzoru określonego w załączniku I do tego rozporządzenia oraz odstępstw przewidzianych w jego art. 11. Niniejsze rozporządzenie powinno być możliwie najbardziej neutralne z punktu widzenia konkurencyjności oraz społecznie sprawiedliwe i zrównoważone.
- (2) Dalszy rozwój globalnego rynku zaawansowanych technologii mających na celu zwiększenie wydajności samochodów osobowych jest zgodny z komunikatem Komisji z dnia 21 stycznia 2011 r. zatytułowanym „Europa efektywnie korzystająca z zasobów – inicjatywa przewodnia strategii „Europa 2020”, który wspiera przechodzenie na zasobooszczędną, niskoemisyjną gospodarkę w celu osiągnięcia trwałego wzrostu gospodarczego.
- (3) Należy wyjaśnić, że do celów weryfikacji zgodności z docelowym poziomem 95 g CO₂/km emisje CO₂ powinny być w dalszym ciągu mierzone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁴⁾ i zgodnie ze środkami wykonawczymi do niego oraz innowacyjnymi technologiami.
- (4) Wysokie ceny paliw kopalnych mają negatywny wpływ na ożywienie gospodarcze, bezpieczeństwo energetyczne oraz dostępność energii po przystępnej cenie w Unii. W związku z tym zwiększenie wydajności i zrównoważoności nowych samochodów osobowych i lekkich pojazdów dostawczych – które umożliwi zmniejszenie zależności od ropy naftowej – jest kwestią o priorytetowym znaczeniu.
- (5) Mając na uwadze wysokie koszty prac badawczo-rozwojowych oraz jednostkowej produkcji pierwszych generacji pojazdów o ultraniskich emisjach, należy przyspieszyć i ułatwić, tymczasowo i w ograniczonym zakresie, proces ich wprowadzenia na rynek unijny na początkowych etapach ich komercjalizacji. Podmioty na różnych szczeblach powinny zwrócić odpowiednią uwagę na identyfikację i upowszechnianie najlepszych praktyk w zakresie pobudzania popytu na pojazdy o ultraniskich emisjach.
- (6) Brak infrastruktury paliw alternatywnych oraz brak wspólnych specyfikacji technicznych dla punktów styku między infrastrukturą a pojazdami mogłyby stanowić przeszkodę we wprowadzeniu na rynek pojazdów o ultraniskich emisjach. Zapewnienie utworzenia takiej infrastruktury w Unii mogłoby ułatwić działanie mechanizmów rynkowych i przyczynić się do wzrostu gospodarczego w Europie.
- (7) Mając na uwadze nieproporcjonalny wpływ na najmniejszych producentów, wynikający z konieczności zapewnienia zgodności z docelowymi indywidualnymi poziomami emisji określonymi na podstawie użyteczności pojazdu, wysokie obciążenia administracyjne procedury przyznawania odstępstwa i jedynie znikome korzyści wynikające ze zmniejszenia emisji CO₂ z pojazdów sprzedawanych przez tych producentów, producenci odpowiedzialni za mniej niż 1 000 nowych samochodów osobowych zarejestrowanych rocznie w Unii powinni zostać wyłączeni z zakresu obowiązku stosowania docelowych indywidualnych poziomów emisji oraz z opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji. Aby już na najwcześniejszym etapie zapewnić pewność prawa tym producentom, istotne jest, aby odstępstwo to było stosowane od dnia 1 stycznia 2012 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 15.2.2013, s. 109.⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 10 marca 2014 r.⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 443/2009 z dnia 23 kwietnia 2009 r. określające normy emisji dla nowych samochodów osobowych w ramach zintegrowanego podejścia Wspólnoty na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 140 z 5.6.2009, s. 1).⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 171 z 29.6.2007, s. 1).

- (8) Procedura przyznawania odstępstw drobnym producentom powinna zostać uproszczona w celu dopuszczenia większej elastyczności w odniesieniu do terminów składania wniosków o odstępstwo przez tych producentów oraz wydawania decyzji w sprawie przyznawania takich odstępstw przez Komisję.
- (9) Procedura przyznawania odstępstw producentom niszowym powinna być kontynuowana w okresie po 2020 r. Jednakże w celu zapewnienia, aby wysiłek związany ze zmniejszeniem emisji wymagany od producentów niszowych odpowiadał obciążeniom dużych producentów, od 2020 r. powinien mieć zastosowanie docelowy poziom emisji o 45 % niższy niż średnie indywidualne poziomy emisji producentów niszowych w 2007 r.
- (10) Aby umożliwić przemysłowi motoryzacyjnemu realizowanie długoterminowych inwestycji i innowacji, pożądane jest zapewnienie wskazówek co do tego, jakie zmiany powinny być wprowadzone do rozporządzenia (WE) nr 443/2009 w odniesieniu do okresu po 2020 r. Wskazówki te powinny być oparte na ocenie niezbędnego wskaźnika zmniejszenia, zgodnie z unijnymi długoterminowymi celami w zakresie klimatu oraz skutkami dla rozwoju oszczędnych technologii ograniczania emisji CO₂ stosowanych w samochodach. Do 2015 r. Komisja powinna dokonać przeglądu tych aspektów oraz przedstawić Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące dokonanych ustaleń. Sprawozdanie to powinno zawierać, w stosownych przypadkach, wnioski dotyczące zmiany rozporządzenia (WE) nr 443/2009 z myślą o ustaleniu docelowych poziomów emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych na okres po 2020 r., w tym ewentualne określenie realistycznego i osiągalnego poziomu docelowego na 2025 r., na podstawie kompleksowej oceny skutków uwzględniającej utrzymanie konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego i zależnych od niego gałęzi przemysłu, przy jednoczesnych zachowaniu jasnej ścieżki zmniejszenia emisji porównywalnej do tej osiągniętej w okresie do 2020. Opracowując takie wnioski, Komisja powinna zapewnić, aby były one jak najbardziej neutralne z punktu widzenia konkurencyjności oraz sprawiedliwe społecznie i zrównoważone.
- (11) Na mocy rozporządzenia (WE) nr 443/2009 Komisja została zobowiązana do przeprowadzenia oceny skutków w celu dokonania przeglądu procedur badań, tak aby odpowiednio odzwierciedlały one rzeczywiste emisje CO₂ z samochodów. Należy zmienić stosowany obecnie nowy europejski cykl jezdny (NEDC) w celu zapewnienia, aby odzwierciedlał on rzeczywiste warunki jazdy oraz w celu uniknięcia zbyt niskiego szacowania rzeczywistego poziomu emisji CO₂ i zużycia paliwa. Należy jak najszybciej uzgodnić nową, bardziej realistyczną i miarodajną procedurę kontrolną. Działania w tym kierunku polegają na opracowaniu światowej procedury badań lekkich pojazdów dostawczych (WLTP) w ramach Europejskiej Komisji Gospodarczej Organizacji Narodów Zjednoczonych. W celu zapewnienia, aby indywidualne poziomy emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych były bliższe ich wartości rzeczywistej w zwykłych warunkach użytkowania, WLTP należy stosować na jak najwcześniejszym etapie. W związku z tym w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 443/2009 ustanawia się wartości dopuszczalne emisji na 2020 r. mierzone zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 i załącznikiem XII do rozporządzenia (WE) nr 692/2008 ⁽¹⁾. Po zmianie procedur badania wartości graniczne określone w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 443/2009 powinny zostać dostosowane w celu zapewnienia porównywalnych ograniczeń dla producentów i klas pojazdów. W związku z tym Komisja powinna przeprowadzić wszechstronną analizę korelacji między NEDC a WLTP, tak aby odzwierciedlała ona rzeczywiste warunki jazdy.
- (12) W celu zapewnienia, aby rzeczywisty światowy poziom emisji był odpowiednio odzwierciedlony, a mierzone wartości CO₂ były ściśle porównywalne, Komisja powinna zapewnić, aby w procedurze testowej elementy, które mają znaczący wpływ na mierzony poziom emisji CO₂, były ściśle określone, tak aby uniemożliwić producentom wykorzystywanie elastyczności istniejącej w cyklu testowym. Należy zająć się różnicami między wartościami emisji CO₂ podanymi w homologacji typu a emisjami z pojazdów oferowanych do sprzedaży, w tym poprzez uwzględnienie procedury kontrolnej w zakresie zgodności eksploatacyjnej, która powinna zapewnić niezależną kontrolę reprezentatywnej próbki pojazdów przeznaczonych do sprzedaży, jak również sposobami postępowania w przypadkach wykazanych znacznych rozbieżności między badanymi poziomami emisji CO₂ a pierwotnymi wartościami emisji CO₂ podanymi w homologacji typu.
- (13) Należy dostosować brzmienie art. 3 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 443/2009 w celu zapewnienia, aby koncepcja przedsięwzięcia powiązanych była zgodna z rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004 ⁽²⁾, a także z art. 3 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 ⁽³⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 692/2008 z dnia 18 lipca 2008 r. wykonujące i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (Dz.U. L 199 z 28.7.2008, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw (rozporządzenie WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) (Dz.U. L 24 z 29.1.2004, s. 1).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 510/2011 z dnia 11 maja 2011 r. określające normy emisji dla nowych lekkich samochodów dostawczych w ramach zintegrowanego podejścia Unii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ z lekkich pojazdów dostawczych (Dz.U. L 145 z 31.5.2011, s. 1).

- (14) Rozporządzenie (WE) nr 443/2009 powierza Komisji uprawnienia do wykonania niektórych jego przepisów zgodnie z procedurami określonymi w decyzji Rady 1999/468/WE⁽¹⁾. W następstwie wejścia w życie Traktatu z Lizbony uprawnienia te należy dostosować do art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE).
- (15) W celu zapewnienia jednolitych warunków wykonywania rozporządzenia (WE) nr 443/2009 należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011⁽²⁾.
- (16) Należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 TFUE w celu dokonywania zmian w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 443/2009 w odniesieniu do wymogów dotyczących danych oraz parametrów danych; uzupełniania przepisów dotyczących interpretacji kryteriów kwalifikowania się do odstępstw od docelowych indywidualnych poziomów emisji, dotyczących treści wniosków o odstępstwo oraz dotyczących treści i oceny programów na rzecz zmniejszania indywidualnych poziomów emisji CO₂; dostosowywania pozycji M₀, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 443/2009, do średniej masy nowych samochodów osobowych w okresie trzech poprzednich lat kalendarzowych oraz dostosowywania wzorów w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 443/2009. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (17) Należy utrzymać podejście, zgodnie z którym docelowy poziom emisji oparty jest na liniowej zależności między użytecznością samochodu i jego docelowymi poziomami emisji CO₂ wyrażonymi wzorem określonym w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 443/2009, ponieważ takie rozwiązanie pozwala zachować różnorodność rynku samochodów osobowych oraz zdolność producentów do sprostania różnym potrzebom konsumentów, a tym samym uniknąć jakichkolwiek nieuzasadnionych zakłóceń konkurencji.
- (18) W swojej ocenie skutków Komisja zbadała dostępność danych dotyczących powierzchni postojowej i wykorzystanie powierzchni postojowej jako parametru użyteczności we wzorze określonym w załączniku I do rozporządzenia (WE) nr 443/2009. Na podstawie tej oceny Komisja stwierdziła, że parametrem użyteczności stosowanym we wzorze na 2020 r. powinna być masa. Niższe koszty i zalety zastosowania powierzchni postojowej jako parametru użyteczności powinny jednak zostać rozważone w przyszłym przeglądzie.
- (19) Emisje gazów cieplarnianych związane z dostawą energii oraz produkcją i likwidacją pojazdów stanowią znaczące składniki aktualnego całkowitego śladu węglowego transportu drogowego i mogą mieć znacząco większe znaczenie w przyszłości. Należy zatem podjąć działania w celu wskazania producentom optymalnych rozwiązań, uwzględniając w szczególności emisje gazów cieplarnianych związane z produkcją energii dostarczanej do pojazdów – takiej jak energia elektryczna i paliwa alternatywne – oraz w celu zapewnienia, aby te emisje powstające podczas produkcji nie niwelowały korzyści związanych z lepszym wykorzystaniem energii przy eksploatacji pojazdów, które jest celem rozporządzenia (WE) nr 443/2009.
- (20) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, a mianowicie określenie warunków osiągnięcia docelowego zmniejszenia emisji CO₂ z nowych samochodów osobowych przewidzianego na 2020 r., nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast z uwagi na jego rozmiar i skutki możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.
- (21) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 443/2009,

⁽¹⁾ Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23).

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 443/2009 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 1 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Począwszy od 2020 r., niniejsze rozporządzenie określa docelowy średni poziom emisji dla nowego parku samochodowego w wysokości 95 g CO₂/km, mierzony zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 715/2007 oraz załącznikiem XII do rozporządzenia (WE) nr 692/2008 i zgodnie ze środkami wykonawczymi do niego oraz innowacyjnymi technologiami.”;

- 2) w art. 2 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Ze skutkiem od dnia 1 stycznia 2012 r., art. 4, art. 8 ust. 4 lit. b) i c), art. 9 oraz art. 10 ust. 1 lit. a) i c) nie mają zastosowania do producentów, którzy wraz ze wszystkimi powiązanymi z nimi przedsiębiorstwami są odpowiedzialni za mniej niż 1 000 nowych samochodów osobowych zarejestrowanych w Unii w poprzednim roku kalendarzowym.”;

- 3) art. 3 ust. 2 lit. a) tiret pierwsze otrzymuje brzmienie:

„— więcej niż połowę praw głosu, lub”;

- 4) art. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Do celów określenia średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ dla każdego producenta uwzględnia się następujące udziały procentowe nowych samochodów osobowych każdego producenta w danym roku:

- 65 % w 2012 r.,
- 75 % w 2013 r.,
- 80 % w 2014 r.,
- 100 % od 2015 r. do 2019 r.,
- 95 % w 2020 r.,
- 100 % do końca 2020 r. i później.”;

- 5) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 5a

Superjednostki w odniesieniu do docelowego poziomu emisji wynoszącego 95 g CO₂/km

Przy obliczaniu średnich indywidualnych poziomów emisji CO₂ każdy nowy samochód osobowy o indywidualnym poziomie emisji CO₂ poniżej 50 g CO₂/km liczy się jako:

- 2 samochody osobowe w 2020 r.,
- 1,67 samochodu osobowego w 2021 r.,
- 1,33 samochodu osobowego w 2022 r.,
- 1 samochód osobowy od 2023 r.,

w odniesieniu do roku, w którym został on zarejestrowany w okresie od 2020 r. do 2022 r., z zastrzeżeniem zastosowania ograniczenia do 7,5 g CO₂/km w tym okresie na każdego producenta.”;

- 6) art. 8 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegółowe przepisy dotyczące procedur monitorowania i sprawozdawczości w zakresie danych w ramach niniejszego artykułu oraz dotyczące stosowania załącznika II. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 14a w celu dokonywania zmian w zakresie wymogów dotyczących danych oraz parametrów danych określonych w załączniku II.”;

7) art. 9 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych sposoby pobierania opłat z tytułu przekroczenia poziomu emisji na podstawie ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2.”;

8) w art. 11 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 3 skreśla się ostatnie zdanie;

b) ust. 4 akapit drugi lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) jeśli wniosek składany jest w związku z załącznikiem I pkt 1 lit. a) i b), poziom docelowy, jakim jest 25-procentowa redukcja w stosunku do średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ w roku 2007 lub, w przypadku gdy jeden wniosek składany jest w odniesieniu do pewnej liczby powiązanych przedsiębiorstw – 25-procentowa redukcja w stosunku do średniej wyciągniętej ze średnich indywidualnych poziomów emisji CO₂ tych przedsiębiorstw w roku 2007.”;

c) w ust. 4 akapit drugi dodaje się literę w brzmieniu:

„c) jeśli wniosek składany jest w związku z załącznikiem I pkt 1 lit. c), poziom docelowy, jakim jest 45-procentowa redukcja w stosunku do średniego indywidualnego poziomu emisji CO₂ w roku 2007 lub, w przypadku gdy jeden wniosek składany jest w odniesieniu do pewnej liczby powiązanych przedsiębiorstw – 45-procentowa redukcja w stosunku do średniej wyciągniętej ze średnich indywidualnych poziomów emisji CO₂ tych przedsiębiorstw w roku 2007.”;

d) ust. 8 otrzymuje brzmienie:

„8. Komisja jest uprawniona do przyjmowania zgodnie z art. 14a aktów delegowanych określających przepisy uzupełniające ust. 1–7 niniejszego artykułu, dotyczące interpretacji kryteriów kwalifikowania się do odstępstwa, treści wniosków oraz dotyczące treści i oceny programów redukcji indywidualnych poziomów emisji CO₂.”;

9) w art. 12 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Na wniosek dostawcy lub producenta rozważa się ograniczenie emisji CO₂ uzyskane dzięki zastosowaniu technologii innowacyjnych lub zestawowi technologii innowacyjnych (»innowacyjne pakiety technologiczne«).

Technologie te należy uwzględnić tylko wtedy, gdy metodologia zastosowana do ich weryfikacji umożliwia uzyskanie sprawdzalnych, powtarzalnych i porównywalnych wyników.

Całkowity udział tych technologii w zmniejszeniu docelowego indywidualnego poziomu emisji danego producenta nie może być wyższy niż 7 g CO₂/km.”;

b) ust. 2 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:

„Komisja przyjmuje w drodze aktów wykonawczych szczegółowe przepisy dotyczące procedury zatwierdzania technologii innowacyjnych lub innowacyjnych pakietów technologicznych, o których mowa w ust. 1. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dostawca lub producent, który ubiega się o zatwierdzenie środka jako technologii innowacyjnej lub innowacyjnego pakietu technologicznego, przedstawia Komisji sprawozdanie, w tym również sprawozdanie weryfikujące sporządzone przez niezależny zatwierdzony organ. W przypadku gdy możliwa jest interakcja środka z inną już zatwierdzoną technologią innowacyjną lub innym już zatwierdzonym innowacyjnym pakietem technologicznym, w sprawozdaniu zamieszcza się wzmiankę o tej interakcji, a w sprawozdaniu weryfikującym dokonuje się oceny zakresu, w jakim interakcja ta wpływa na zmniejszenie emisji uzyskane dzięki każdemu środkowi.”;

10) w art. 13 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 akapit trzeci otrzymuje brzmienie:

„Komisja przyjmuje te środki w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 14a.”;

b) w ust. 3 skreśla się akapit drugi;

c) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. Do dnia 31 grudnia 2015 r. Komisja dokona przeglądu docelowych indywidualnych poziomów emisji oraz określonych w nich warunków, a także innych aspektów niniejszego rozporządzenia, w tym również tego, czy parametr użyteczności jest nadal potrzebny, oraz tego, czy bardziej zrównoważonym parametrem użyteczności jest masa czy powierzchnia postojowa, w celu ustalenia docelowego poziomu emisji CO₂ dla nowych samochodów osobowych na okres po 2020 r. W tym zakresie ocena niezbędnego wskaźnika redukcji musi być zgodna z długoterminowymi celami unijnymi w zakresie klimatu oraz skutkami dla rozwoju oszczędnych technologii ograniczania emisji CO₂ stosowanych w samochodach. Komisja przedłoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie zawierające wyniki tej oceny. Sprawozdanie to będzie zawierać wszelkie stosowne wnioski dotyczące zmiany niniejszego rozporządzenia, w tym również ewentualne określenie realistycznego i osiągalnego celu, na podstawie kompleksowej oceny skutków uwzględniającej utrzymanie konkurencyjności przemysłu motoryzacyjnego i zależnych od niego gałęzi przemysłu. Opracowując takie wnioski, Komisja zapewnia, aby były one jak najbardziej neutralne z punktu widzenia konkurencyjności oraz sprawiedliwe społecznie i zrównoważone.”;

d) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Komisja określa w drodze aktów wykonawczych parametry niezbędne do tego, aby odzwierciedlić wszelkie zmiany w regulacyjnej procedurze kontrolnej pomiaru indywidualnych poziomów emisji CO₂, o których mowa w rozporządzeniu (WE) nr 715/2007 i rozporządzeniu (WE) nr 692/2008. Te akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 14 ust. 2 niniejszego rozporządzenia.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 14a, w celu dostosowania wzorów określonych w załączniku I, z zastosowaniem metodologii przyjętej zgodnie z akapitem pierwszym, zapewniając jednocześnie, aby w ramach starych i nowych procedur producentom i pojazdom o różnej użyteczności stawiane były wymogi w zakresie redukcji o podobnym stopniu surowości.”;

11) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 14

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga Komitet ds. Zmian Klimatu ustanowiony na podstawie art. 9 decyzji nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 (**).

2. W przypadku odniesienia do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

3. W przypadku gdy komitet nie wyda żadnej opinii, Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i stosuje się art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Decyzja nr 280/2004/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. dotycząca mechanizmu monitorowania emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz wykonania Protokołu z Kioto (Dz.U. L 49 z 19.2.2004, s. 1).

(**) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiające przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13).”;;

12) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 14a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjmowania aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia do przyjmowania aktów delegowanych, o których mowa w art. 8 ust. 9 akapit drugi, art. 11 ust. 8, art. 13 ust. 2 akapit trzeci i art. 13 ust. 7 akapit drugi, powierza się Komisji na okres pięciu lat od dnia 8 kwietnia 2014 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień jest automatycznie przedłużane na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 8 ust. 9 akapit drugi, art. 11 ust. 8, art. 13 ust. 2 akapit trzeci i art. 13 ust. 7 akapit drugi, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 8 ust. 9 akapit drugi, art. 11 ust. 8, art. 13 ust. 2 akapit trzeci i art. 13 ust. 7 akapit drugi wchodzi w życie tylko wówczas, gdy ani Parlament Europejski, ani Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub gdy, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.”;

13) w załączniku I pkt 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„c) od 2020 r.:

indywidualny poziom emisji CO₂ = 95 + a × (M – M₀)

gdzie:

M = masa pojazdu w kilogramach (kg)

M₀ = wartość przyjęta zgodnie z art. 13 ust. 2

a = 0,0333.”;

14) w załączniku II wprowadza się następujące zmiany:

a) w części A pkt 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„n) maksymalna moc netto.”;

b) w tabeli „Szczegółowa dane określone w części A pkt 1” dodaje się następującą kolumnę:

„Maksymalna moc netto (kW)”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie trzeciego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 334/2014**z dnia 11 marca 2014 r.****zmieniające rozporządzenie (UE) nr 528/2012 w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych w odniesieniu do niektórych warunków dostępu do rynku****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 114,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Art. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 ⁽³⁾ określa zakres tego rozporządzenia oraz m.in. wyłącza z zakresu jego stosowania produkty biobójcze wykorzystywane jako substancje pomocnicze w przetwórstwie. W art. 2 ust. 5 należy wprowadzić zmiany w celu wyjaśnienia ponad wszelką wątpliwość, że termin „substancje pomocnicze w przetwórstwie” oznacza substancje zdefiniowane w rozporządzeniach Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1831/2003 ⁽⁴⁾ oraz (WE) nr 1333/2008 ⁽⁵⁾.
- (2) W art. 3 ust. 1 lit. s) i art. 19 ust. 6 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 należy wprowadzić zmiany umożliwiające włączenie podobnych produktów biobójczych do jednej rodziny produktów biobójczych, o ile możliwe jest przeprowadzenie w odniesieniu do nich satysfakcjonującej oceny ryzyka w oparciu o dające się określić maksymalne poziomy ryzyka i minimalne poziomy skuteczności.
- (3) W art. 19 ust. 1 lit. e) i art. 19 ust. 7 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 należy wyjaśnić, że limity, które mają być określone zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1935/2004 ⁽⁶⁾ są limitami migracji specyficznej lub limitami zawartości pozostałości w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością.
- (4) W celu zapewnienia zgodności rozporządzenia (UE) nr 528/2012 z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 ⁽⁷⁾ należy zmienić art. 19 ust. 4 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 528/2012 tak, by uwzględnić działanie toksyczne na narządy docelowe w następstwie jednorazowego lub powtarzanego narażenia kategorii 1 jako kryterium klasyfikacji, aby uniemożliwić uzyskanie pozwolenia na udostępnianie na rynku do celów powszechnego stosowania produktu biobójczego spełniającego kryteria tej klasyfikacji. W art. 19 ust. 4 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 528/2012 wprowadzono zakaz udzielania pozwolenia na udostępnianie na rynku do celów powszechnego stosowania produktów biobójczych, które spełniają kryteria substancji ocenionych jako trwałe, wykazujące zdolność do biokumulacji i toksyczne („PBT”) lub bardzo trwałe i wykazujące bardzo dużą zdolność do biokumulacji („vPvB”) zgodnie z załącznikiem XIII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽⁸⁾. Jednak, choć produkty biobójcze są często mieszaninami, a czasami wyrobami, powyższe kryteria odnoszą się wyłącznie do substancji. W art. 19 ust. 4 lit. c) rozporządzenia (UE) nr 528/2012 powinno się zatem znaleźć odniesienie do produktów biobójczych składających się z substancji spełniających te kryteria, zawierających takie substancje lub takie substancje wytwarzających.

⁽¹⁾ Dz.U. C 347 z 18.12.2010, s. 62.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 10 marca 2014 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 528/2012 z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych (Dz.U. L 167 z 27.6.2012, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt (Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29).

⁽⁵⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1333/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie dodatków do żywności (Dz.U. L 354 z 31.12.2008, s. 16).

⁽⁶⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4).

⁽⁷⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie klasyfikacji, oznakowania i pakowania substancji i mieszanin, zmieniające i uchylające dyrektywy 67/548/EWG i 1999/45/WE oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 (Dz.U. L 353 z 31.12.2008, s. 1).

⁽⁸⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1907/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 grudnia 2006 r. w sprawie rejestracji, oceny, udzielania zezwoleń i stosowanych ograniczeń w zakresie chemikaliów (REACH), utworzenia Europejskiej Agencji Chemikaliów, zmieniające dyrektywę 1999/45/WE oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 793/93 i rozporządzenie Komisji (WE) nr 1488/94, jak również dyrektywę Rady 76/769/EWG i dyrektywy Komisji 91/155/EWG, 93/67/EWG, 93/105/EWG i 2000/21/WE (Dz.U. L 396 z 30.12.2006, s. 1).

- (5) Ponieważ w załączniku VI do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 nie ma mowy o ocenie porównawczej, należy skreślić odniesienie do tego załącznika w art. 23 ust. 3 tego rozporządzenia.
- (6) Art. 34 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 należy zmienić tak, by poprawić odniesienie do art. 30.
- (7) Zgodnie z art. 35 ust. 3 rozporządzenia (UE) nr 528/2012, jeżeli wszystkie zainteresowane państwa członkowskie osiągnęły porozumienie z referencyjnym państwem członkowskim w sprawie wzajemnego uznawania, pozwolenia na produkt biobójczy udziela się zgodnie z art. 33 ust. 4 lub art. 34 ust. 6 tego rozporządzenia. Jednak przepisy odnoszące się do podjęcia przez wszystkie zainteresowane państwa członkowskie decyzji dotyczącej udzielania pozwoleń w drodze wzajemnego uznawania określono w art. 33 ust. 3 i art. 34 ust. 6 tego rozporządzenia. Należy zatem odpowiednio zmienić art. 35 ust. 3.
- (8) Zgodnie z art. 45 ust. 1 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 528/2012 do wniosku o odnowienie pozwolenia unijnego należy dołączyć opłatę należną zgodnie z art. 80 ust. 1 tego rozporządzenia. Jednak zgodnie z art. 45 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia opłaty mogą zostać wniesione dopiero po otrzymaniu informacji o ich wysokości od Europejskiej Agencji Chemikaliów („Agencja”). W związku z powyższym oraz aby zapewnić spójność z art. 7 ust. 1, art. 13 ust. 1 oraz art. 43 ust. 1 tego rozporządzenia należy uchylić jego art. 45 ust. 1 akapit drugi.
- (9) Uwzględniając obowiązki wprowadzone dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE ⁽¹⁾, użycie w art. 52, 89 i 95 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 słowa „usuwanie” może wprowadzać w błąd i prowadzić do problemów w zakresie interpretacji. W związku z tym należy je skreślić.
- (10) Należy wprowadzić pewne poprawki techniczne w art. 54 rozporządzenia (UE) nr 528/2012, aby uniknąć powielania treści pomiędzy art. 54 ust. 1 i 3 w odniesieniu do uiszczania stosownych opłat na podstawie art. 80 ust. 1.
- (11) W art. 60 ust. 3 akapit pierwszy i drugi rozporządzenia (UE) nr 528/2012 jest mowa o pozwoleniach udzielanych zgodnie z jego art. 30 ust. 4, art. 34 ust. 6 lub art. 44 ust. 4. Przepisy odnoszące się do decyzji w sprawie udzielenia pozwolenia ustanowiono jednak w art. 30 ust. 1, art. 33 ust. 3 i 4, art. 34 ust. 6 i 7, art. 36 ust. 4, art. 37 ust. 2 i 3 oraz art. 44 ust. 5 tego rozporządzenia. Ponadto w art. 60 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia nie wskazano okresu ochrony danych, o których mowa w art. 20 ust. 1 lit. b), przedłożonych we wniosku zgodnie z jego art. 26 ust. 1. Art. 60 ust. 3 powinien zatem zawierać odesłanie także do art. 26 ust. 3, art. 30 ust. 1, art. 33 ust. 3 i 4, art. 34 ust. 6 i 7, art. 36 ust. 4, art. 37 ust. 2 i 3 oraz art. 44 ust. 5 tego rozporządzenia.
- (12) Art. 66 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 należy zmienić tak, by poprawić odniesienie do art. 67.
- (13) W celu ułatwienia dobrej współpracy, koordynacji i wymiany informacji między państwami członkowskimi, Agencją i Komisją w zakresie egzekwowania przepisów, Agencji należy również powierzyć zadanie polegające na udzielaniu państwom członkowskim wsparcia i pomocy w zakresie działań związanych z kontrolowaniem i egzekwowaniem przepisów, w stosownych przypadkach poprzez wykorzystanie istniejących struktur.
- (14) Aby umożliwić przygotowanie wniosków o pozwolenie na produkt biobójczy nie później niż w dniu zatwierdzenia substancji czynnych, jak przewidziano w art. 89 ust. 3 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 528/2012, dostęp publiczny drogą elektroniczną do informacji na temat substancji czynnych, przewidziany w art. 67 tego rozporządzenia, powinien być możliwy od dnia, w którym Komisja przyjmie rozporządzenie dotyczące zatwierdzenia danej substancji czynnej.
- (15) W art. 77 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 528/2012 przewidziano możliwość odwołania się od decyzji Agencji podjętych zgodnie z jego art. 26 ust. 2. Ponieważ jednak art. 26 ust. 2 nie upoważnia Agencji do podejmowania jakichkolwiek decyzji, odesłanie do tego artykułu w art. 77 ust. 1 należy skreślić.

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/98/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylająca niektóre dyrektywy (Dz.U. L 312 z 22.11.2008, s. 3).

- (16) Art. 86 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 odnosi się do substancji czynnych włączonych do załącznika I do dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 98/8/WE⁽¹⁾. Należy wyjaśnić, że artykuł ten ma zastosowanie do wszystkich substancji czynnych, w odniesieniu do których Komisja przyjęła dyrektywy dotyczące ich włączenia do wspomnianego załącznika, że do zatwierdzenia mają zastosowanie warunki takiego włączenia oraz że datą zatwierdzenia jest data włączenia.
- (17) W art. 89 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 528/2012 zezwala się państwom członkowskim na stosowanie swojego obecnego systemu przez okres nieprzekraczający dwóch lat od daty zatwierdzenia substancji czynnej. Art. 89 ust. 3 akapit pierwszy tego rozporządzenia nakłada na państwa członkowskie obowiązek zagwarantowania, aby pozwolenia na produkty biobójcze były udzielane, zmieniane lub unieważniane w ciągu dwóch lat od daty zatwierdzenia danej substancji czynnej. Jednak biorąc pod uwagę czas potrzebny na poszczególnych etapach procesu udzielania pozwolenia, w szczególności w przypadku utrzymywania się różnicy zdań w sprawie wzajemnego uznawania między państwami członkowskimi i w związku z tym konieczności przekazania sprawy Komisji w celu podjęcia decyzji, terminy te należy przedłużyć do trzech lat i odzwierciedlić to przedłużenie w art. 37 ust. 3 akapit drugi tego rozporządzenia.
- (18) W art. 89 ust. 2 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 528/2012 zezwala się państwom członkowskim na stosowanie swojego obecnego systemu do istniejących substancji czynnych. Produkt biobójczy może zawierać kombinację nowych substancji czynnych, które zostały zatwierdzone, z istniejącymi substancjami czynnymi, które nie zostały jeszcze zatwierdzone. W celu nagradzania innowacji przez przyznawanie takim produktom dostępu do rynku, państwa członkowskie powinny mieć możliwość stosowania do takich produktów swoich obecnych systemów do momentu zatwierdzenia istniejącej substancji czynnej, kiedy to produkty te w rezultacie zaczynają kwalifikować się do uzyskania pozwolenia zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 528/2012.
- (19) W art. 89 ust. 4 i art. 93 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 wprowadzono okresy stopniowego wycofywania produktów biobójczych, którym nie udzielono pozwolenia. Te same okresy przejściowe powinny mieć zastosowanie do wycofywania produktu biobójczego, który już znajduje się na rynku, jeżeli pozwolenie zostaje udzielone, ale w warunkach pozwolenia wymaga się zmiany produktu biobójczego.
- (20) W art. 93 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 należy wyjaśnić, że przewidziane w nim odstępstwo ma zastosowanie wyłącznie z zastrzeżeniem przepisów krajowych państw członkowskich.
- (21) Celem art. 94 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 jest umożliwienie wprowadzania do obrotu wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych zawierających substancje czynne, które nie zostały jeszcze zatwierdzone, ale są oceniane bądź w ramach programu prac, o którym mowa w art. 89 ust. 1 tego rozporządzenia, bądź w oparciu o wniosek złożony zgodnie z art. 94 ust. 1. Jednak odniesienie w art. 94 ust. 1 do art. 58 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 może być interpretowane jako niezamierzone odstępstwo od wymogów dotyczących etykietowania i informowania określonych w art. 58 ust. 3 i 4. W art. 94 ust. 1 tego rozporządzenia powinno się zatem znaleźć odesłanie tylko do art. 58 ust. 2.
- (22) Ponieważ art. 94 ust. 1 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 stosuje się wyłącznie do wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych, które zostały już wprowadzone do obrotu, wprowadzony został niezamierzony zakaz dotyczący większości nowych wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych, trwający od dnia 1 września 2013 r. do momentu zatwierdzenia ostatniej substancji czynnej zawartej w tych wyrobach. W związku z tym należy rozszerzyć zakres art. 94 ust. 1, obejmując nim nowe wyroby poddane działaniu produktów biobójczych. W artykule tym należy również wprowadzić okres stopniowego wycofywania wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych, w odniesieniu do których nie złożono wniosku o zatwierdzenie substancji czynnej dotyczącego odpowiedniej grupy produktowej w terminie do dnia 1 września 2016 r. Aby uniknąć potencjalnie poważnych negatywnych skutków dla podmiotów gospodarczych przy jednoczesnym pełnym poszanowaniu zasady pewności prawa, należy wprowadzić przepis, na mocy którego zmiany te będą stosowane od dnia 1 września 2013 r.
- (23) W art. 95 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 528/2012 zawarto wymóg złożenia kompletnej dokumentacji dotyczącej substancji. Taka kompletna dokumentacja powinna móc obejmować dane określone w załączniku IIIA lub IVA do dyrektywy 98/8/WE.
- (24) Na podstawie art. 95 ust. 1 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 528/2012 prawo do powoływania się na dane określone w jego art. 63 ust. 3 akapit drugi rozciąga się na wszystkie badania wymagane w ramach oceny zagrożeń dla zdrowia ludzkiego i zagrożeń dla środowiska, aby potencjalne właściwe osoby mogły zostać uwzględnione w wykazie, o którym mowa w art. 95 ust. 2 tego rozporządzenia. Bez takiego prawa do powoływania się wiele potencjalnych właściwych osób nie byłoby w stanie dostosować się do art. 95 ust. 1 w czasie umożliwiającym uwzględnienie w tym wykazie przed upływem terminu, o którym mowa w art. 95 ust. 3. Art. 95 ust. 1 akapit trzeci nie obejmuje jednak badań dotyczących losów i zachowania się w środowisku. Ponadto, ponieważ potencjalne właściwe osoby mają płacić za prawo powoływania się zgodnie z art. 63 ust. 3, powinny być uprawnione do pełnego korzystania z tego prawa poprzez przekazywanie tego prawa wnioskodawcom chcącym uzyskać pozwolenie na produkt. Należy zatem odpowiednio zmienić art. 95.

⁽¹⁾ Dyrektywa 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 1998 r. dotycząca wprowadzenia do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 123 z 24.4.1998, s. 1).

- (25) Celem art. 95 ust. 1 akapit piąty rozporządzenia (UE) nr 528/2012 jest ograniczenie okresu ochrony danych, które mogą być udostępniane od dnia 1 września 2013 r. do celów zgodności z art. 95 ust. 1 akapit pierwszy, lecz które w tym dniu nie mogły być jeszcze udostępnione do celów uzasadnienia wniosków o pozwolenie na produkty. Odnosi się to do danych dotyczących kombinacji substancji aktywnych/grup produktowych, w stosunku do których decyzja dotycząca ich włączenia do załącznika I do dyrektywy 98/8/WE nie została podjęta do dnia 1 września 2013 r. Art. 95 ust. 1 tego rozporządzenia powinien zatem zawierać odniesienie do tej daty.
- (26) Zgodnie z art. 95 ust. 2 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 wykaz opublikowany przez Agencję musi zawierać nazwiska osób uczestniczących w programie prac, o którym mowa w art. 89 ust. 1 tego rozporządzenia. Art. 95 ust. 2 umożliwia zatem tym uczestnikom korzystanie z mechanizmu rekompensaty kosztów ustanowionego w tym rozporządzeniu. Możliwość korzystania z mechanizmu rekompensaty kosztów powinna obejmować wszystkie osoby, które złożyły kompletną dokumentację substancji zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 528/2012 lub z dyrektywą 98/8/WE lub upoważnienie do korzystania z takiej dokumentacji. Możliwość ta powinna także obejmować osoby, które złożyły dokumentację w odniesieniu do każdej substancji, która sama w sobie nie jest substancją czynną, ale która wytwarza substancje czynne.
- (27) Art. 95 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 528/2012 zakazuje wprowadzania do obrotu produktów biobójczych zawierających substancje czynne, w odniesieniu do których producent lub importer („właściwa osoba”) nie znajduje się w wykazie, o którym mowa w tym artykule. Na podstawie art. 89 ust. 2 i art. 93 ust. 2 tego rozporządzenia, niektóre substancje czynne będą legalnie obecne na rynku produktów biobójczych, choć nie złożono dla nich jeszcze kompletnej dokumentacji substancji. Zakaz na podstawie art. 95 ust. 3 nie powinien mieć zastosowania do tego rodzaju substancji. Ponadto jeżeli w wykazie nie znajduje się producent lub importer substancji, dla których przedłożono kompletną dokumentację substancji, prawo do wprowadzania produktów biobójczych zawierających tę substancję do obrotu powinna mieć inna osoba, z zastrzeżeniem przedstawienia dokumentacji lub upoważnienia do korzystania z dokumentacji przez tę osobę lub producenta lub importera produktu biobójczego.
- (28) Art. 95 ust. 4 rozporządzenia (UE) nr 528/2012 stanowi, że art. 95 stosuje się do substancji czynnych wymienionych w kategorii 6 w załączniku I do tego rozporządzenia. Substancje te zostały włączone do tego załącznika w oparciu o złożoną kompletną dokumentację substancji, której właściciele powinni mieć prawo do korzystania z mechanizmu rekompensaty kosztów wprowadzonego w tym artykule. W przyszłości na podstawie takiej dokumentacji do tego załącznika mogą zostać włączone inne substancje. Kategoria 6 w tym załączniku powinna zatem regulować wszelkie takie substancje.
- (29) Opis produktów biobójczych stosowanych w materiałach przeznaczonych do kontaktu z żywnością w załączniku V do rozporządzenia (UE) nr 528/2012 powinien być spójny z terminologią użytą w rozporządzeniu (WE) nr 1935/2004.
- (30) W art. 96 akapit pierwszy rozporządzenia (UE) nr 528/2012 należy wyjaśnić, że dyrektywę 98/8/WE uchyla się bez uszczerbku dla przepisów rozporządzenia (UE) nr 528/2012 odsyłających do dyrektywy 98/8/WE.
- (31) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (UE) nr 528/2012,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (UE) nr 528/2012 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 2 ust. 5 lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) produktów biobójczych wykorzystywanych jako substancje pomocnicze w przetwórstwie w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 i rozporządzenia (WE) nr 1333/2008.”;

- 2) w art. 3 ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- a) lit. s) otrzymuje brzmienie:

„s) »rodzina produktów biobójczych« oznacza grupę produktów biobójczych:

- (i) o podobnych zastosowaniach;
- (ii) zawierających takie same substancje czynne;
- (iii) o podobnym składzie z określonymi różnicami; oraz
- (iv) o podobnym poziomie ryzyka i skuteczności.”;

b) uchyla się lit. v);

3) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

(i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) zawarte w nim substancje czynne zostały ujęte w załączniku I lub zostały zatwierdzone w odniesieniu do odpowiedniej grupy produktowej i spełnione są wszelkie warunki określone dla tych substancji czynnych;”;

(ii) lit. e) otrzymuje brzmienie:

„e) w odpowiednich przypadkach ustalono najwyższy dopuszczalny poziom pozostałości w żywności i paszy substancji czynnych znajdujących się w produkcie biobójczym zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG) nr 315/93 (*), rozporządzeniem (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady (**), rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 (***) lub dyrektywą 2002/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (****), lub ustalono limity migracji specyficznej dla tych substancji czynnych lub limity zawartości pozostałości w materiale przeznaczonym do kontaktu z żywnością zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (*****).

(*) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 315/93 z dnia 8 lutego 1993 r. ustanawiające procedury Wspólnoty w odniesieniu do substancji skażających w żywności (Dz.U. L 37 z 13.2.1993, s. 1).

(**) Rozporządzenie (WE) nr 396/2005 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 lutego 2005 r. w sprawie najwyższych dopuszczalnych poziomów pozostałości pestycydów w żywności i paszy pochodzenia roślinnego i zwierzęcego oraz na ich powierzchni, zmieniające dyrektywę Rady 91/414/EWG (Dz.U. L 70 z 16.3.2005, s. 1).

(***) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 470/2009 z dnia 6 maja 2009 r. ustanawiające wspólnotowe procedury określania maksymalnych limitów pozostałości substancji farmakologicznie czynnych w środkach spożywczych pochodzenia zwierzęcego oraz uchylające rozporządzenie Rady (EWG) nr 2377/90 oraz zmieniające dyrektywę 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie (WE) nr 726/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 152 z 16.6.2009, s. 11).

(****) Dyrektywa 2002/32/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 maja 2002 r. w sprawie niepożądanych substancji w paszach zwierzęcych (Dz.U. L 140 z 30.5.2002, s. 10).

(*****) Rozporządzenie (WE) nr 1935/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu z żywnością oraz uchylające dyrektywy 80/590/EWG i 89/109/EWG (Dz.U. L 338 z 13.11.2004, s. 4).”;

b) ust. 4 lit. b) i c) otrzymują brzmienie:

„b) spełnia – zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1272/2008 – kryteria klasyfikacji w kategorii:

— toksyczność ostra doustna – kategorii 1, 2 lub 3,

— toksyczność ostra skórna – kategorii 1, 2 lub 3,

— toksyczność ostra inhalacyjna – (gazy i pyły/mgły) kategorii 1, 2 lub 3,

— toksyczność ostra inhalacyjna – (pary) kategorii 1 lub 2,

— działanie toksyczne na narządy docelowe w następstwie jednorazowego lub powtarzanego narażenia kategorii 1,

— rakotwórczość kategorii 1A lub 1B,

— mutagen kategorii 1A lub 1B, lub

— szkodliwe działanie na rozrodczość kategorii 1A lub 1B;

c) składa się z substancji spełniających kryteria klasyfikacji jako PBT lub vPvB zgodnie z załącznikiem XIII do rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, zawiera substancje spełniające te kryteria lub takie substancje wytwarza;”;

c) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. W przeprowadzanej zgodnie ze wspólnymi zasadami określonymi w załączniku VI ocenie ryzyka w przypadku rodziny produktów biobójczych uwzględnia się maksymalny poziom ryzyka dla zdrowia ludzkiego i zwierząt oraz środowiska, a także minimalny poziom skuteczności w całym potencjalnym zestawie produktów w ramach rodziny produktów biobójczych.

Pozwolenia na daną rodzinę produktów biobójczych udziela się tylko, jeśli:

a) we wniosku wyraźnie wskazano maksymalny poziom ryzyka dla zdrowia ludzkiego i zwierząt oraz środowiska, a także minimalny poziom skuteczności, na których oparto ocenę, jak również dopuszczalne różnice w składzie i zastosowaniach, o których mowa w art. 3 ust. 1 lit. s), wraz z dotyczącymi poszczególnych produktów klasyfikacjami, zwrotami wskazującymi rodzaj zagrożenia i zwrotami wskazującymi środki ostrożności, a także wszelkimi odpowiednimi środkami ograniczającymi ryzyko; oraz

b) na podstawie oceny, o której mowa w akapicie pierwszym niniejszego ustępu, można ustalić, że wszystkie produkty biobójcze wchodzące w skład danej rodziny spełniają warunki określone w ust. 1.

7. W stosownych przypadkach osoba, która chce stać się posiadaczem pozwolenia lub jej przedstawiciel występuje o ustalenie najwyższego dopuszczalnego poziomu pozostałości substancji czynnych znajdujących się w produkcie biobójczym zgodnie z rozporządzeniem (EWG) nr 315/93, rozporządzeniem (WE) nr 396/2005, rozporządzeniem (WE) nr 470/2009 lub dyrektywą 2002/32/WE, lub o ustalenie dla takich substancji limitów migracji specyficznej lub limitów zawartości pozostałości w materiale przeznaczonym do kontaktu z żywnością zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1935/2004.”;

4) art. 23 ust. 3 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. Właściwy organ otrzymujący lub – w przypadku decyzji dotyczącej wniosku o pozwolenie unijne – Komisja, zakazuje udostępniania na rynku lub stosowania produktu biobójczego zawierającego substancję czynną kwalifikującą się do zastąpienia lub ogranicza je w przypadku, gdy ocena porównawcza, przeprowadzona zgodnie z wytycznymi technicznymi, o których mowa w art. 24, wykaże, że spełnione są oba następujące kryteria.”;

5) art. 34 ust. 4 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W terminie 365 dni od zatwierdzenia wniosku referencyjne państwo członkowskie ocenia wniosek i sporządza projekt sprawozdania z oceny zgodnie z art. 30, a następnie przesyła swoje sprawozdanie z oceny i charakterystykę produktu biobójczego zainteresowanym państwom członkowskim oraz wnioskodawcy.”;

6) art. 35 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. W ramach grupy koordynacyjnej wszystkie państwa członkowskie, o których mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, dokładają wszelkich starań, aby osiągnąć porozumienie w sprawie działań, które należy podjąć. Dają one wnioskodawcy możliwość przedstawienia swojego stanowiska. W przypadku gdy osiągną one porozumienie w terminie 60 dni od powiadomienia o kwestiach, w których nie osiągnięto porozumienia, o którym mowa w ust. 2 niniejszego artykułu, referencyjne państwo członkowskie odnotowuje osiągnięcie porozumienia w rejestrze produktów biobójczych. Procedurę uznaje się następnie za zamkniętą i referencyjne państwo członkowskie oraz każde zainteresowane państwo członkowskie udziela pozwolenia na produkt biobójczy zgodnie z, odpowiednio, art. 33 ust. 3 lub art. 34 ust. 6.”;

7) art. 37 ust. 3 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„W czasie trwania procedury przewidzianej w niniejszym artykule zawiesza się tymczasowo obowiązek udzielenia przez państwa członkowskie pozwoleń na produkt biobójczy w okresie trzech lat od daty zatwierdzenia, o którym mowa w art. 89 ust. 3 akapit pierwszy.”;

8) uchyla się art. 45 ust. 1 akapit drugi;

9) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 52

Okres na zużycie zapasów

Niezależnie od art. 89, jeżeli właściwy organ lub – w przypadku produktu biobójczego, na który udzielono pozwolenia na poziomie Unii – Komisja unieważnia lub zmienia pozwolenie lub postanawia go nie odnawiać, to wówczas przyznaje okres na udostępnienie na rynku i wykorzystanie istniejących zapasów, z wyjątkiem sytuacji, w których dalsze udostępnianie na rynku lub stosowanie produktu biobójczego stwarzałoby niedopuszczalne ryzyko dla zdrowia ludzi, zdrowia zwierząt lub dla środowiska.

Okres na zużycie zapasów nie może przekraczać 180 dni w przypadku udostępniania na rynku, a w przypadku wykorzystywania istniejących zapasów danych produktów biobójczych – maksymalnie dodatkowych 180 dni.”;

10) art. 53 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W drodze odstępstwa od art. 17 właściwy organ państwa członkowskiego (zwanego dalej »państwem członkowskim wprowadzenia«) na prośbę wnioskodawcy udziela zezwolenia na handel równoległy produktem biobójczym, na który udzielono pozwolenia w innym państwie członkowskim (zwanym dalej »państwem członkowskim pochodzenia«), a który ma zostać udostępniony na rynku i stosowany w państwie członkowskim wprowadzenia, jeżeli zgodnie z ust. 3 stwierdzi, że ten produkt biobójczy jest taki sam jak produkt biobójczy, na który w państwie członkowskim wprowadzenia udzielono już pozwolenia (zwanym dalej »produktem referencyjnym«).”;

11) w art. 54 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Gdy konieczne jest ustalenie równoważności technicznej substancji czynnych osoba ubiegająca się o ustalenie tej równoważności (zwana dalej »wnioskodawcą«) składa wniosek w Agencji.”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Agencja informuje wnioskodawcę o opłatach należnych zgodnie z art. 80 ust. 1 i jeśli w terminie 30 dni wnioskodawca nie wniesie opłat, Agencja odrzuca wniosek. Informuje o tym odpowiednio wnioskodawcę.”;

12) art. 56 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. W drodze odstępstwa od art. 17 doświadczenia lub testy prowadzone na potrzeby badań naukowych lub badań dotyczących produktów i procesu produkcji oraz ich rozwoju, podczas których wykorzystywany jest produkt biobójczy nieobjęty pozwoleniem lub niezatwierdzona substancja czynna przeznaczona do stosowania wyłącznie w produkcie biobójczym (zwane dalej »eksperymentem« lub »testem«), mogą się odbywać wyłącznie na warunkach określonych w niniejszym artykule.”;

13) art. 58 ust. 3 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. Osoba odpowiedzialna za wprowadzenie do obrotu wyrobu poddanego działaniu produktów biobójczych zapewnia, aby etykieta zawierała informacje wymienione w akapicie drugim, w przypadku gdy:”;

14) art. 60 ust. 3 akapity pierwszy i drugi otrzymują brzmienie:

„3. Okres ochrony danych przekazanych do celów uzyskania pozwolenia na produkt biobójczy zawierający wyłącznie istniejące substancje czynne kończy się po upływie 10 lat od pierwszego dnia miesiąca następującego po dacie wydania pierwszej decyzji w sprawie udzielenia pozwolenia na ten produkt podjętej zgodnie z art. 26 ust. 3, art. 30 ust. 1, art. 33 ust. 3 i 4, art. 34 ust. 6 i 7, art. 36 ust. 4, art. 37 ust. 2 i 3 lub art. 44 ust. 5.

Okres ochrony danych przekazanych do celów uzyskania pozwolenia na produkt biobójczy zawierający nową substancję czynną kończy się po upływie 15 lat od pierwszego dnia miesiąca następującego po dacie wydania pierwszej decyzji w sprawie udzielenia pozwolenia na ten produkt podjętej zgodnie z art. 26 ust. 3, art. 30 ust. 1, art. 33 ust. 3 i 4, art. 34 ust. 6 i 7, art. 36 ust. 4, art. 37 ust. 2 i 3 lub art. 44 ust. 5.”;

15) art. 66 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Każda osoba przekazująca Agencji lub właściwemu organowi informacje na temat substancji czynnej lub produktu biobójczego do celów niniejszego rozporządzenia może zażądać nieudostępniania informacji określonych w art. 67 ust. 3 i 4, podając powody, dla których ujawnienie tych informacji mogłoby być szkodliwe dla interesów handlowych tej osoby lub interesów handlowych innej zainteresowanej strony.”;

16) w art. 67 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„1. Od dnia przyjęcia rozporządzenia wykonawczego przez Komisję, przewidującego zatwierdzenie substancji czynnej, zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a), następujące aktualne informacje dotyczące tej substancji czynnej, będące w posiadaniu Agencji lub Komisji, są nieodpłatnie udostępniane publicznie i łatwo dostępne.”;

b) w ust. 3 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. Od dnia przyjęcia rozporządzenia wykonawczego przez Komisję, przewidującego zatwierdzenie substancji czynnej, zgodnie z art. 9 ust. 1 lit. a), z wyjątkiem sytuacji, gdy podmiot, który przedłożył dane, przedstawił zgodnie z art. 66 ust. 4 powody – uznane za uzasadnione przez właściwy organ lub Agencję – dla których publikacja tych informacji jest potencjalnie szkodliwa dla jego interesów handlowych lub interesów handlowych innej zainteresowanej strony, Agencja podaje do wiadomości publicznej, nieodpłatnie, następujące aktualne informacje dotyczące tej substancji czynnej.”;

17) w art. 76 ust. 1 dodaje się literę w brzmieniu:

„l) udzielanie państwom członkowskim wsparcia i pomocy w odniesieniu do działań związanych z kontrolowaniem i egzekwowaniem przepisów.”;

18) art. 77 ust. 1 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„1. Odwołania od decyzji Agencji podjętych zgodnie z art. 7 ust. 2, art. 13 ust. 3, art. 43 ust. 2, art. 45 ust. 3, art. 54 ust. 3, 4 i 5, art. 63 ust. 3 i art. 64 ust. 1 należą do kompetencji komisji odwoławczej utworzonej zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1907/2006.”;

19) art. 78 ust. 2 akapit drugi otrzymuje brzmienie:

„Przychodów Agencji, o których mowa w art. 96 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, nie wykorzystuje się do wykonywania zadań na mocy niniejszego rozporządzenia, chyba że służy to wspólnemu celowi lub chodzi o tymczasowe przekazanie w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania Agencji. Przychodów Agencji, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, nie wykorzystuje się do wykonywania zadań na mocy rozporządzenia (WE) nr 1907/2006, chyba że służy to wspólnemu celowi lub chodzi o tymczasowe przekazanie w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania Agencji.”;

20) art. 86 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 86

Substancje czynne włączone do załącznika I do dyrektywy 98/8/WE

Substancje czynne, w odniesieniu do których Komisja przyjęła dyrektywy dotyczące ich włączenia do załącznika I do dyrektywy 98/8/WE uznaje się za zatwierdzone na mocy niniejszego rozporządzenia od dnia włączenia i włącza się je do wykazu, o którym mowa w art. 9 ust. 2. Zatwierdzenie podlega warunkom określonym w tych dyrektywach Komisji.”;

21) w art. 89 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W drodze odstępstwa od art. 17 ust. 1, art. 19 ust. 1 i art. 20 ust. 1 niniejszego rozporządzenia oraz bez uszczerbku dla ust. 1 i 3 niniejszego artykułu państwo członkowskie może nadal stosować obecny system lub praktykę udostępniania na rynku lub stosowania danego produktu biobójczego przez okres nieprzekraczający trzech lat od daty zatwierdzenia ostatniej substancji czynnej podlegającej zatwierdzeniu zawartej w tym produkcie biobójczym. Dane państwo członkowskie może, zgodnie z przepisami krajowymi, pozwolić na udostępnianie na rynku lub stosowanie tylko na swoim terytorium produktu biobójczego zawierającego wyłącznie:

a) istniejące substancje czynne, które

- (i) zostały poddane ocenie na mocy rozporządzenia Komisji (WE) nr 1451/2007 (*), ale które nie zostały jeszcze zatwierdzone dla tej grupy produktowej; lub
- (ii) znajdują się w fazie oceny na mocy rozporządzenia (WE) nr 1451/2007, ale które nie zostały jeszcze zatwierdzone dla tej grupy produktowej;

lub

b) kombinację substancji czynnych, o których mowa w lit. a), i substancji czynnych zatwierdzonych zgodnie z niniejszym rozporządzeniem.

W drodze odstępstwa od akapitu pierwszego, w przypadku podjęcia decyzji o niezatwierdzeniu substancji czynnej, państwo członkowskie może nadal stosować obecny system lub praktykę udostępniania produktów biobójczych na rynku przez okres do 12 miesięcy od daty decyzji o niezatwierdzeniu substancji czynnej podjętej zgodnie z ust. 1 akapit trzeci oraz może nadal stosować obecny system lub praktykę stosowania produktów biobójczych przez okres do 18 miesięcy od podjęcia tej decyzji.

(*) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1451/2007 z dnia 4 grudnia 2007 r. w sprawie drugiej fazy 10-letniego programu pracy określonego w art. 16 ust. 2 dyrektywy 98/8/WE Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącej wprowadzania do obrotu produktów biobójczych (Dz.U. L 325 z 11.12.2007, s. 3).”;

b) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Po podjęciu decyzji o zatwierdzeniu danej substancji czynnej w odniesieniu do konkretnej grupy produktowej państwa członkowskie zapewniają odpowiednio udzielenie, zmianę lub unieważnienie zgodnie z niniejszym rozporządzeniem pozwoleń na produkty biobójcze z tej grupy produktowej zawierające tę substancję czynną w ciągu trzech lat od daty zatwierdzenia.

W tym celu osoby, które chcą ubiegać się o pozwolenie lub wzajemne uznanie równoległe produktów biobójczych z tej grupy produktowej niezawierających substancji czynnych innych niż istniejące substancje czynne składają wnioski o pozwolenie lub wzajemne uznanie równoległe nie później niż w dniu zatwierdzenia substancji czynnych. W przypadku produktów biobójczych zawierających więcej niż jedną substancję czynną, wnioski składa się nie później niż w dniu zatwierdzenia ostatniej substancji czynnej z tej grupy produktowej.

W przypadku gdy nie złożono wniosku o pozwolenie ani wzajemne uznanie równoległe zgodnie z akapitem drugim:

a) po upływie 180 dni od dnia zatwierdzenia substancji czynnej lub substancji czynnych zaprzestaje się udostępniania na rynku danego produktu biobójczego; oraz

b) wykorzystywanie istniejących zapasów tego produktu biobójczego może być kontynuowane przez okres nieprzekraczający 365 dni od daty zatwierdzenia substancji czynnej lub substancji czynnych.”;

c) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku gdy właściwe organy państwa członkowskiego lub, w stosownych przypadkach, Komisja podjęły decyzję o odrzuceniu wniosku złożonego zgodnie z ust. 3 o pozwolenie na produkt biobójczy udostępniony już na rynku lub podjęły decyzję o nieudzieleniu pozwolenia lub o określeniu warunków pozwolenia, które skutkują koniecznością wprowadzenia zmian w takim produkcie, stosuje się następujące zasady:

a) produkt biobójczy, który nie otrzymał pozwolenia lub, w stosownych przypadkach, który nie jest zgodny z warunkami pozwolenia, przestaje być udostępniany na rynku, ze skutkiem po upływie 180 dni od daty decyzji organu; oraz

b) wykorzystywanie istniejących zapasów tego produktu biobójczego może być kontynuowane przez okres nieprzekraczający 365 dni od daty decyzji organu.”;

22) w art. 92 ust. 2 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Produkty biobójcze, na które wydano zezwolenie zgodnie z art. 3 lub 4 dyrektywy 98/8/WE, uznaje się za produkty, które uzyskały pozwolenie zgodnie z art. 17 niniejszego rozporządzenia.”;

23) art. 93 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 93

Środki przejściowe dotyczące produktów biobójczych nieobjętych zakresem dyrektywy 98/8/WE

W drodze odstępstwa od art. 17 ust. 1, państwo członkowskie może nadal stosować obecny system lub praktykę udostępniania na rynku i stosowania produktów biobójczych nieobjętych zakresem dyrektywy 98/8/WE, ale wchodzących w zakres niniejszego rozporządzenia i składających się jedynie z substancji czynnych dostępnych na rynku lub stosowanych w produktach biobójczych na dzień 1 września 2013 r., zawierających takie substancje lub wytwarzających takie substancje. Odstępstwo to obowiązuje do momentu upływu jednego z następujących terminów:

a) w przypadku gdy wnioski o zatwierdzenie wszystkich tych substancji czynnych, z których składa się produkt biobójczy, które produkt zawiera lub które wytwarza, złożono dla danej grupy produktowej do dnia 1 września 2016 r., obowiązują terminy podane w art. 89 ust. 2 akapit drugi, art. 89 ust. 3 i 4; lub

b) w przypadku gdy wniosku nie złożono zgodnie z lit. a) dla jednej z substancji czynnych – do dnia 1 września 2017 r.”;

24) art. 94 i 95 otrzymują brzmienie:

„Artykuł 94

Środki przejściowe dotyczące wyrobów poddanych działaniu produktów biobójczych

1. W drodze odstępstwa od art. 58 ust. 2, wyrób poddany działaniu produktów biobójczych lub wyrób, w którym celowo zawarty jest co najmniej jeden produkt biobójczy zawierający wyłącznie substancje czynne, które w dniu 1 września 2016 r. są w trakcie badania pod kątem danej grupy produktowej w programie prac, o których mowa w art. 89 ust. 1, lub w odniesieniu do których wniosek o zatwierdzenie dla danej grupy produktowej został złożony do powyższego dnia, lub zawierający wyłącznie kombinację takich substancji i substancji czynnych ujętych w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 9 ust. 2 dla odpowiedniej grupy produktowej i odpowiedniego zastosowania lub wymienionych w załączniku I, może być wprowadzany do obrotu do jednego z poniższych terminów:

- a) w przypadku decyzji o odrzuceniu wniosku o zatwierdzenie lub o niezatwierdzeniu jednej z substancji czynnych dla odpowiedniego zastosowania, przyjętej po dniu 1 września 2016 r., do upływu 180 dni od daty przyjęcia takiej decyzji;
- b) w pozostałych przypadkach do dnia zatwierdzenia dla odpowiedniej grupy produktowej i zastosowania ostatniej substancji czynnej, która ma zostać zatwierdzona, zawartej w produkcie biobójczym.

2. W drodze dalszego odstępstwa od art. 58 ust. 2, wyrób poddany działaniu produktu biobójczego lub celowo zawierający co najmniej jeden produkt biobójczy, w którym zawarte są jakiekolwiek substancje czynne inne niż te, o których mowa w ust. 1 niniejszego artykułu lub substancje ujęte w wykazie sporządzonym zgodnie z art. 9 ust. 2 dla odpowiedniej grupy produktowej i odpowiedniego zastosowania lub wymienione w załączniku I, może być wprowadzany do obrotu do dnia 1 marca 2017 r.

Artykuł 95

Środki przejściowe dotyczące dostępu do dokumentacji substancji czynnej

1. Począwszy od dnia 1 września 2013 r., Agencja podaje do wiadomości publicznej i regularnie uaktualnia wykaz wszystkich substancji czynnych i wszystkich substancji wytwarzających substancje czynne, w odniesieniu do których dokumentacja spełniająca wymogi określone w załączniku II do niniejszego rozporządzenia lub w załącznikach IIA lub IVA do dyrektywy 98/8/WE oraz, w stosownych przypadkach, załączniku IIIA do tej dyrektywy (zwana dalej »kompletną dokumentacją substancji«) została złożona i przyjęta lub zatwierdzona przez państwo członkowskie w ramach procedury przewidzianej w niniejszym rozporządzeniu lub powyższej dyrektywie (zwanych dalej »właściwymi substancjami«). Dla każdej właściwej substancji wykaz obejmuje również wszystkie osoby, które złożyły taką dokumentację lub złożyły dokumentację w Agencji zgodnie z akapitem drugim niniejszego ustępu, oraz określa ich rolę zgodnie z tym akapitem, grupę produktową lub grupy produktowe, których dotyczyły wnioski, jak również datę włączenia danej substancji do wykazu.

Osoba, mająca siedzibę w Unii, która wytwarza lub dokonuje przywozu właściwej substancji, w jej postaci własnej lub w produktach biobójczych (zwana dalej »dostawcą substancji«) lub osoba, która wytwarza lub udostępnia na rynku produkt biobójczy składający się z danej substancji, zawierający taką substancję lub ją wytwarzający (zwana dalej »dostawcą produktu«), może w dowolnym czasie złożyć w Agencji kompletną dokumentację substancji dla danej substancji, upoważnienie do korzystania z dokumentacji substancji lub odniesienie do dokumentacji substancji, dla której upłynęły wszystkie okresy ochrony danych. Po odnowieniu zatwierdzenia substancji czynnej każdy dostawca substancji lub dostawca produktu może przedstawić Agencji upoważnienie do korzystania ze wszystkich danych, które zostały przez właściwy organ oceniający uznane za istotne na potrzeby odnowienia i w odniesieniu do których nie upłynął okres ochrony (zwanych dalej »istotnymi danymi«).

Agencja informuje dostawcę składającego dokumentację o opłatach należnych zgodnie z art. 80 ust. 1. Agencja odrzuca wniosek, jeśli w terminie 30 dni dostawca składający dokumentację nie wniesie tych opłat, a następnie informuje go o tym.

Po otrzymaniu opłat należnych zgodnie z art. 80 ust. 1 Agencja sprawdza, czy złożona dokumentacja jest zgodna z akapitem drugim niniejszego ustępu i powiadamia o tym dostawcę składającego dokumentację.

2. Od dnia 1 września 2015 r., produkt biobójczy składający się z właściwej substancji zawartej w wykazie, o którym mowa w ust. 1, zawierający lub wytwarzający tę substancję, nie może być udostępniany na rynku, chyba że dostawca substancji lub dostawca produktu znajduje się w wykazie w odniesieniu do grup produktowych, do których należy dany produkt, o którym to wykazie mowa w ust. 1.

3. Do celów złożenia dokumentacji zgodnie z ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu, art. 63 ust. 3 niniejszego rozporządzenia stosuje się do wszystkich badań toksykologicznych, ekotoksykologicznych i dotyczących losów i zachowania się w środowisku odnoszących się do substancji wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1451/2007, w tym do wszystkich takich badań niewiążących się z koniecznością przeprowadzania testów na kręgowcach.

4. Dostawca substancji lub dostawca produktu uwzględniony w wykazie, o którym mowa w ust. 1, któremu do celów niniejszego artykułu wydano upoważnienie do korzystania z danych lub przyznano prawo do powoływania się na badanie zgodnie z ust. 3, ma prawo pozwolić wnioskodawcom ubiegającym się o udzielenie pozwolenia na produkt biobójczy na powoływanie się na to upoważnienie do korzystania z danych lub badania do celów art. 20 ust. 1.

5. W drodze odstępstwa od art. 60, wszystkie okresy ochrony danych dla kombinacji substancji aktywnych/grup produktowych wymienionych w załączniku II do rozporządzenia (WE) nr 1451/2007, ale w stosunku do których przed dniem 1 września 2013 r. nie podjęto decyzji dotyczącej włączenia do załącznika I do dyrektywy 98/8/WE, wygasają w dniu 31 grudnia 2025 r.

6. Ust. 1–5 nie mają zastosowania do substancji wymienionych w załączniku I w kategoriach 1–5 oraz kategorii 7 ani do produktów biobójczych zawierających wyłącznie takie substancje.

7. Agencja regularnie aktualizuje wykaz, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu. Po odnowieniu zatwierdzenia substancji czynnej Agencja usuwa z wykazu każdego figurującego w nim dostawcę substancji lub dostawcę produktu, który w terminie 12 miesięcy od daty odnowienia nie przedstawił wszystkich istotnych danych lub upoważnienia do korzystania ze wszystkich istotnych danych zgodnie z ust. 1 akapit drugi niniejszego artykułu lub we wniosku na podstawie art. 13.”;

25) art. 96 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„Bez uszczerbku dla art. 86, 89–93 i 95 niniejszego rozporządzenia dyrektywa 98/8/WE traci moc ze skutkiem od dnia 1 września 2013 r.”;

26) w załączniku I tytuł kategorii 6 otrzymuje brzmienie:

„Kategoria 6 – Substancje, dla których państwo członkowskie zatwierdziło dokumentację substancji czynnej zgodnie z art. 7 ust. 3 niniejszego rozporządzenia lub zaakceptowało taką dokumentację zgodnie z art. 11 ust. 1 dyrektywy 98/8/WE”;

27) w załączniku V akapit drugi pod nagłówkiem „Grupa 4: Dziedzina żywności i pasz” otrzymuje brzmienie:

„Produkty stosowane do celów umieszczania w materiałach, które mogą mieć kontakt z żywnością.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Art. 1 pkt 24 stosuje się od dnia 1 września 2013 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY (UE) NR 335/2014**z dnia 11 marca 2014 r.**

w sprawie zmiany rozporządzenia Rady (WE) nr 1198/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Niespotykany ogólnosiwiatowy kryzys finansowy i pogorszenie koniunktury gospodarczej miały istotny negatywny wpływ na wzrost gospodarczy i stabilność finansową oraz spowodowały znaczne pogorszenie sytuacji finansowej i gospodarczej wielu państw członkowskich. W szczególności niektóre państwa członkowskie doświadczają poważnych trudności lub są zagrożone takimi trudnościami. W szczególności doświadczają one problemów związanych z osiąganiem przez nie wzrostu gospodarczego i stabilności finansowej, jak również z pogłębieniem deficytu i zadłużenia.
- (2) Na mocy art. 122 ust. 2, art. 136 i 143 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej podjęto zdecydowane środki w celu zrównoważenia negatywnych skutków kryzysu. Jednakże presja na krajowe zasoby finansowe wzrasta i należy podjąć odpowiednie kroki służące złagodzeniu tej presji poprzez maksymalne i optymalne wykorzystanie środków z Europejskiego Funduszu Rybackiego, ustanowionego rozporządzeniem Rady (WE) nr 1198/2006 ⁽³⁾.
- (3) W celu usprawnienia zarządzania unijnym finansowaniem, aby pomóc w przyspieszeniu inwestycji w państwach członkowskich i regionach, a także poprawić dostępność finansowania dla gospodarki, rozporządzenie (WE) nr 1198/2006 zostało zmienione rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 387/2012 ⁽⁴⁾. Zmiana ta umożliwiła zwiększenie płatności okresowych i końcowych z Europejskiego Funduszu Rybackiego o kwotę odpowiadającą 10 punktom procentowym powyżej rzeczywistego poziomu współfinansowania osi priorytetowych w państwach członkowskich, które doświadczają poważnych trudności w zakresie swojej stabilności finansowej i które zwróciły się z wnioskiem o skorzystanie z tego środka.
- (4) Rozporządzenie (WE) nr 1198/2006 umożliwia stosowanie tego zwiększonego poziomu współfinansowania do dnia 31 grudnia 2013 r. Jednakże ponieważ niektóre państwa członkowskie nadal stoją w obliczu poważnych trudności związanych z ich stabilnością finansową, okres stosowania tego zwiększonego poziomu współfinansowania nie powinien być ograniczony do końca 2013 r.

⁽¹⁾ Dz.U. C 341 z 24.11.2013, s. 75.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 25 lutego 2014 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) oraz decyzja Rady z dnia 11 marca 2014 r.

⁽³⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 z dnia 27 lipca 2012 r. w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego (Dz.U. L 223 z 15.8.2006, s. 1).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 387/2012 z dnia 19 kwietnia 2012 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 1198/2006 w sprawie Europejskiego Funduszu Rybackiego w odniesieniu do niektórych przepisów dotyczących zarządzania finansowego dla niektórych państw członkowskich doświadczających poważnych trudności w zakresie ich stabilności finansowej lub nimi zagrożonych (Dz.U. L 129 z 16.5.2012, s. 7).

- (5) Państwa członkowskie, które otrzymują pomoc finansową, powinny również korzystać z tego zwiększonego poziomu współfinansowania do końca okresu kwalifikowalności i powinny mieć możliwość wystąpienia o to w swoich wnioskach o płatność salda końcowego, nawet jeśli nie otrzymują już pomocy finansowej.
- (6) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 1198/2006.
- (7) Biorąc pod uwagę bezprecedensowy charakter kryzysu, potrzebne jest szybkie przyjęcie środków wsparcia. Niniejsze rozporządzenie powinno zatem wejść w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) 1198/2006 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 76 ust. 3 zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„3. W drodze odstępstwa od art. 53 ust. 3, na wniosek państwa członkowskiego płatności okresowe zostają zwiększone o kwotę odpowiadającą 10 punktom procentowym powyżej poziomu współfinansowania ustalonego dla każdej osi priorytetowej, maksymalnie do 100 %, stosowanego do kwoty kwalifikowalnych wydatków publicznych nowo zadeklarowanych w każdej poświadczonej deklaracji wydatków przedłożonej przez państwo członkowskie, pod warunkiem że w dniu 31 grudnia 2013 r. lub po tym terminie spełnia ono jeden z następujących warunków:”;

- 2) art. 77 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. W drodze odstępstwa od art. 53 ust. 3, na wniosek państwa członkowskiego, płatności salda końcowego zostają zwiększone o kwotę odpowiadającą 10 punktom procentowym powyżej poziomu współfinansowania ustalonego dla każdej osi priorytetowej, maksymalnie do 100 %, stosowanego do kwoty kwalifikowalnych wydatków publicznych nowo zadeklarowanych w każdej poświadczonej deklaracji wydatków przedłożonej przez państwo członkowskie, pod warunkiem że w dniu 31 grudnia 2013 r. lub po tym terminie spełnia ono jeden z warunków określonych w art. 76 ust. 3 lit. a), b) i c).”;

- 3) w art. 77a wprowadza się następujące zmiany:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Odstępstwo, o którym mowa w art. 76 ust. 3 i w art. 77 ust. 2, przyznaje Komisja na pisemny wniosek państwa członkowskiego spełniającego jeden z warunków określonych w art. 76 ust. 3 lit. a), b) i c).”;

- b) uchyla się ust. 5.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego opublikowania w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 11 marca 2014 r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego

M. SCHULZ

Przewodniczący

W imieniu Rady

D. KOURKOULAS

Przewodniczący

ISSN 1977-0766 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5139 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL